V A T R A
==========================
FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
(Impresso come manoscritto)
Octombrie 1953 III,10 R O M A
Nr 34 Via C.Morin, 6

E G O I S M N Ă U C

În opinia publică americană,de care cercurile conducătoare din Washing-
ton nu pot să nu ţină seamă,câştigă teren ideia unei acordări,în orice fel,
cu Rusia sovietică.Motivul trebue căutat în supoziţia sau convingerea că şi
Cremlinul dispune astăzi de faimoasa bombă cu hidrogen.Cu simpaticul sadism
ce le caracterizează,ziarele şi magazinele americane au şi calculat,însoţind
socoteala cu scheme şi viziuni apocaliptice,cam ce distrugeri ar opera o ast-
fel de armă aruncată asupra cutărui oraş din USA.Omul comun,care nu-i erou,
s'a înspăimântat,fireşte;are nevastă,copii,părinţi,casă cu tot confortul,ma-
şină la scară,televizor,şi alte delicii ce fac viaţa cu adevărat frumoasă.
Iar Departamentul de Stat,presat şi de inconştientul defetism al Europei,ca-
re uneori ia numele eufemistic de neutralism,a fost silit în consecinţă să
boteze cu ceva apă vinul sănătos al intransigenţei.

Să lăsăm deocamdată chestiunea răspunderilor acestei stări de lucruri:
toată lumea ştie de ce origine sunt toţi spionii atomici,cari au pus Rusia
în condiţia să aibă şi bomba cu hidrogen,cu care să şantajeze omenirea.Soco-
teala Occidentului ne pare însă,oricum,prea puţin înţeleaptă.Egoismul,îngri-
jindu-se mai mult de liniştea imediată,până la urmă riscă să compromită to-
tul,inclusiv liniştea pe care conta.A parte faptul că ştirile despre bomba
rusească sunt încă foarte nebuloase,e limpede că atunci când Moscova se va
simţi destul de tare,cu o rezervă de arme nucleare suficientă,cu milioanele
de asiatici bine echipaţi(de industriaşii apuseni,englezi în special!),şi
fără o opinie publică de care să trebuiască a ţine seamă,nu va încerca jena
morală a lumii libere,ci va cere,ultimativ,satisfacerea nelimitatelor sale
aspiraţii.Ce se va întâmpla atunci,dacă azi,pentru o ştire vagă,Occidentul
îşi sumete deja nădragii? Rusia îşi va realiza secularul vis de dominaţie
mondială,distrugând aceleaşi monumente şi valori,pe care lumea liberă ar do-
ri să le conserve deocamdată,pentru a-şi gusta în linişte siesta.

Egoismul,la indivizi şi la popoare,se vădeşte adesea o biată echivalentă
a politicii struţului.Şi de el ştiu să profite comuniştii.Să ne uităm,de pil-
dă,cum şi când se protestează în Apus contra fărădelegilor de peste cortină.
Acolo tot omul,în permanenţă,este persecutat,chinuit,ucis;aici se protestea-
ză numai pentru cutare personalitate,în momentul când comuniştii s'au atins
de ea,şi numai în caz că aparţine categoriei respective: Americanii se in-
dignează şi rup relaţiile comerciale cu Praga când acolo e arestat un cetă-
ţean american; Englezii sar în sus fiindcă Ruşii nu le dau toate nevestele;
protestanţii se mânie doar dacă la Sofia e întemniţat cutare pastor; Evreii,
secondaţi de presa internaţională,încep să-şi renege trecutul de strânsă şi
vinovată colaborare cu bolşevicii şi să descopere încălcarea drepturilor o-
mului abia când Cehii spânzură pe Slansky; ba până şi catolicii,vizaţi în
primul rând,pentru motive uşor de înţeles,de regimurile de teroare de dinco-
lo,îşi pierd firea,dacă nu exclusiv,în special când la Budapesta sau Varşo-
via victima e un înalt ierarh bisericesc. Dar un protest general şi continuu
în Apus,nu s'a văzut,pentru împilarea de toate zilele a Românilor ca Români,
a Ungurilor ca Unguri,a Bulgarilor ca Bulgari,a oamenilor ca oameni,- cu ex-
cepţia acelor manifestaţii platonice,vagi,puţin costisitoare şi am spune
festive,cu care cancelariile occidentale încearcă,la zile mari,să calmeze,
odată cu propria-le conştiinţă,nerăbdarea noastră,pentru a ne face să uităm
suferinţa părinţilor,soţiilor,fiilor chinuiţi sau ucişi în raiul moscovit.

Ca şi de prima,de această a doua formă a egoismului occidental Moscova
ştie să profite.Ea nu provoacă toată lumea în acelaş timp,ci-şi eşalonează
victimele după un plan bine chibzuit.Cu rezultatul că,în vreme ce regimurile
comuniste se consolidează,prin eliminarea progresivă a opozanţilor,proteste-
le parţiale,sporadice şi sectare ale lumii libere se pierd în van,unul după
altul.Până când egoismul îşi va celebra ultimul triumf,meritat: al autodis-
trugerii din nevolnicie şi rătăcire,în Apus,a simţului pentru acele valori
eterne,cărora numai humusul fertil al libertăţii le prieşte.

Şi dacă totuş,în aceste condiţii,o speranţă ne rămâne,ea se datoreşte
opiniei că,până la sfârşit,Cremlinul va face acel pas fatal,care,deranjând
interese vitale de ordin material ale Occidentului,îl va obliga pe acesta,
înainte de a fi prea târziu,să facă ceea ce ar fi trebuit să facă încă de
mult,cu mai mici sacrificii pentru sine şi fără povara,grea de urmări,a
blestemului milioanelor de robi vânduţi la Yalta ca o marfă oarecare.

V A T R A

G E T I I. Dela Herodot şi până la Iulian Apostatul, antichitatea e unanimă în a recunoaşte Geţilor o adâncă şi severă religiozitate, care le pătrunde şi determină viaţa lor naţională în toate împrejurările, fie de zilnică închinare puterilor supranaturale, fie de catastrofală unire cu divinitatea nemuritoare, prin renunţarea de bună voie la viaţa chinuită în pace ori biruită în războiu. Sufletul e nemuritor. Trupul e o împiedicare pentru suflet de a se bucura de nemurire: de aceea, el nu are niciun preţ; poftele lui nu trebue ascultate; la război, el trebuie jertfit fără părere de rău. Omul nu poate ajunge la nemurire decât curăţindu-se de orice fel de patimă; carnea, vinul, femeile, sunt o murdărie a sufletului. Mai ales vinul aduce ticăloşirea omului: în numele divinităţii, marele preot al naţiunii cere distrugerea viţei în întregul regat. Nimic deci din nebunia dionisiacă traco-frigică nu e admis ori tolerat la Geţi. Oameni sfinţi vor fi la ei asceţii, care nu vor să mai ştie nici de lume, nici de femei, ci în renunţare la orice bucurie a trupului se devotează gândului bun despre nemurirea de dincolo de viaţa trupului.

Căci abia prin moarte omul înviază la viaţa cea veşnică. Zeul e în cer, iar nu pe pământ. El e cerul senin: turburarea firii e adusă de demonii răi ai furtunilor, norilor, grindinei: deaceea Getul ajută zeului suprem la liniştirea lumii, trăgând el însuşi cu arcul în norii, care ascund şi întunecă faţa zeului din cer. Şi tot de aceea zeul e adorat pe munţii înalţi, în singurătatea, unde numai vulturii, iar nu oamenii mai pot urca. Acolo sus, ~~zi~~ pierdut de lume, şi cercetat numai de rege, ca să-i afle sfatul la caz de primejdie şi necazuri, stă marele preot. Templul şi locuinţa lui e acolo într'o peşteră, cum din străvechile timpuri minoice fusese adorat zeul securei duble -Zeul Trăsnetului- într'o peşteră de pe muntele Ida. Marele preot nu se coboară decât rar de tot în lumea oamenilor, când are a da vreo poruncă pentru curăţirea de păcate, când are a face vreo prevestire ori când are a da învăţături. Regele însuşi, ca stăpân numai al trupurilor, iar nu şi al sufletelor supuşilor săi, ascultă cu respect de sfatul marelui preot.

Aşa stă de departe şi mai presus de lume marele preot al Geţilor, încât el, profetul zeului, e sanctificat el însuşi ca zeu. Cu atât mai mult, dacă e nevoie, poate fi deci şi regele poporului său. Dar îndeobşte cele două puteri, cea politic-militară şi cea religioasă, nu se amestecă împreună, ci sunt păstrate deosebite. Şi puterea religioasă nici nu se amestecă în viaţa de toate zilele decât la mare nevoie. Deabia odată la patru ani naţiunea aduce zeului -unul singur şi, ca zeu suprem, după cât se pare, fără tovarăş femeiesc- jertfa cea mai înaltă: un om căruia i se ia viaţa de carne spre a-i se dărui cea de spirit, întru marea misiune de a purta sus în cer dorinţele şi rugăciunile naţiunii. Şi această jertfă e aşa de sfinţită, încât dacă cel aruncat în vârfurile de lănci nu moare, înseamnă nu că zeul are milă de el şi-i lasă viaţa, ci, dimpotrivă, că-l osândeşte la moartea eternă a vieţii trupului şi-l scoate nevrednic de a se arăta înaintea sa. Ferice de cel ce aruncat în lănci pierde viaţa trupului, spre a se deştepta în viaţa cea veşnică la zeul din cer. Şi tot aşa, când patria nu mai poate fi apărată, regele şi fruntaşii se ucid; când soţul moare, soţia se ucide. Iar a muri moarte de război e tot ce poate fi mai fericit pentru un Get.

Vasile Pârvan

CÂNTECE DIN BANAT

Dela şcoală pân'la moară
Creşte iarbă versişoară;
Las'să crească să'nflorească
Şi junii să o cosească,
Fete mari s'o copeţească,
Şi s'o facă poşorele,
Poşorele mititele,
Să le ia boii pe coarne,
Să le-arunce'n vântu-al mare
Să cadă într'o câmpie
Să dea buciumei de vie.
Buciumei cu strugurei
Să rupă junii din ei
Şi să-i pună'n buzunari
Şi să-i dea la fete mari,
Fetele să-i gusturească
Cu junii să se iubească.

Foileană foi de fag,
Codru'vara mi-este drag,
Căci în el mă simt la larg.
Frunza-i verde, cucul cântă
Şi voinicii îl ascultă.
Cucule cu peană sură.
Spune-i mândrii ca să vină
La isvor cu apă lină;
Acolo să ne'ntâlnim,
Puţintel să ne iubim;
Căci pe toamnă în colea
Frunza când s'a scutura
Frunza când s'a veşteji
Noi om fi ori n'om mai fi.

Va veni o zi în care vom asista la o colosală dărâmare de imperii; şi în acea zi, de vom fi pregătiţi, vom revendica tot ce a fost şi este încă al nostru. (Vasile Alecsandri.)

DOMNULUI COMANDANT AL BUNEI VESTIRI ILIE GARNEAȚĂ

De ani întregi mă frământă gândul să Vă scriu puține rânduri.Aș avea și
eu ceva de spus,relativ la cruntele realități în care am ajuns.Camarazilor
mei vechi de aci,le-am împărtășit modestele mele păreri.Toți s'au grăbit
să-mi dea sfatul,într'un fel sau altul;după cum simțeau și credeau că este
mai bine.

Unii m'au aprobat,arătându-și dela început entuziasmul și bucuria.Trebue
să intervenim și noi spre a tempera spiritele,spuneau ei.Avem dreptul și da-
toria chiar,de a depune eforturi pentru unificarea forțelor legionare.Legiu-
nea este numai una.Cel din urmă frățior de cruce a trăit și învățat acest a-
devăr în mănunchiul său;la fel,cel mai căldicel simpatizant a fost atras de
nimbul forței ce ne leagă:dragostea camaraderească;ce să mai vorbim de temu-
tul dușman al Legiunii,care a constatat prin propriile lui înfrângeri secre-
tul biruințelor Căpitanului: Unitatea Legiunii.

Alții -camarazii de tot pesimiști- căutau să-mi arate zădărnicia și inu-
tilitatea oricăror încercări,în acest scop.După ei,prăpastia deschisă în sâ-
nul Mișcării noastre dragi,este fără de trecere.Torenții năprasnici,rod spre
fund și îndepărtează țărmurile! Pășim din rău în mai rău.Nu mai avem mult
până la prăbușirea totală.Rămâne și pentru noi un drum,să ne înrolăm de-o
parte sau de alta,ca să ne vedem la încleștarea din urmă;adică,atunci când
ne vom vâna prin orașele țărilor străine,împinși de ghiarele urii frățești,
în deslănțuirea în care nicio lege morală nu-și va găsi locul.

Acestor camarazi nu le-am dat crezare;nici dreptate.Oribila situație a
respins-o inima mea cu groază.N'am putut să-mi imaginez acest tablou.Ar fi
teribil!

A trecut puțin timp de atunci;și,trece mai departe fără de vrerea noas-
tră.. Situația nu s'a schimbat în bine.Spusele camarazilor pesimiști mai că
se adeveresc.Mi se deschid ochii și văd prăpădul înainte:ura crește în Le-
giune;crește și se răsădește dușmănia în toate direcțiile;tot mai mulți în-
cep să-și înmuieze sufletele,la rădăcinile acestor păcate.Răul se adâncește.
Veninul din inimi se împroașcă pe hârtie.(Cartea Păr.Palaghiță și unele zia-
re bine cunoscute,etc.).In văzul lumii întregi,camarazii de ieri se dau în
spectacol.Grupele de încăierare se conturează pe zi ce trece tot mai precis.
Terenul va decide lupta.Impărțirea de sus se simte jos.Crăpătura înfiripată
sus,se lărgește,se cască între credincioșii soldați ai Legiunii: între cama-
razii nevinovați.

Zâmbetul adversarilor se întrezărește;își pregătesc dușmanii desfundarea
sticlelor de șampanie;vor să ciocnească paharele cu bucurie! Noi le vom ofe-
ri satisfacția.Ei sunt convinși.Da,ei așteaptă marele miracol: să constate
MOARTEA REALĂ A LUI CORNELIU ZELEA CODREANU! Moartea Căpitanului,la propriu
și la figurat!

Iată pentru ce sufletul meu nu mai are liniște.Temătoarea ipoteză,mai-
mai că se va realiza.Se simt simptomele tristelor deveniri! De la punctul
meu periferic în Legiune,strig din toate fibrele inimii: alarma! Alarma,Co-
mandanți responsabili! Unde ne duceți? Treziți-vă la timp! Fiți atenți! As-
cultați glasul clopotelor trase de noi,de cei mai mici! Luați măsuri în fața
pericolului! Nu ne lăsați pradă asmuțirilor și hărțuelilor dureroase! Nu ne
măcinați sufletele altoite în grădina Căpitanului,din seva Lui curată și
plină de vigoare.Cruțați-ne splendoarea credinței în Legiune.E singura do-
rință;de dușmani avem noi grijă! Aș striga mult și mai tare.Vocabularul
nu-mi dă ajutor;e prea sărac în comparație cu valul durerilor ce-mi înăbușe
inima.

Cum ajung la această ideie? De ce Vă scriu D-voastră? Iată pentru ce:
pentru mine sunteți unul din cei cinci"Ctitori" ai Legiunii! Sunteți Bădia
Ilie Gârneață,Comandant al Bunei Vestiri;sunteți isvorul dintru începuturi
al credinței legionare.Ați picurat în crezul unei generații strălucirea vir-
tuților necesare Neamului Românesc.. De aceea Vă scriu.Pentru mine ați rămas
acelaș: Sfetnic al Căpitanului! Nu V'am greșit niciodată.V'am ascultat și
stimat întotdeauna..

Numele Vi-l cunosc din anii copilăriei;de când frecventam cursul inferi-
or al liceului.Abia ca student mi s'a oferit ocazia să Vă văd.Când auzeam că
sunteți venit dela Iași la București,părăseam Facultatea;doream să Vă prind
cu vederea pe la sediu.Făceați o figură impunătoare ochilor mei,dornici de
a Vă cunoaște.Alături de Căpitan,nu știu cui i-ar fi stat mai frumos decât
D-voastră. După moartea lui Moța veneați mai des la București.In biroul Că-
pitanului intrați fără anunț.Priveam prin geamul ușii cum vorbeați cu El.De-
duceam din lumina feții Lui,bucuria revederii;din gesturi constatam armonia
desăvârșită ce domnea între D-voastră și Dânsul.Vă stimam și iubeam,pentrucă
erați un stâlp al Legiunii.

Personal V'am cunoscut numai prin 1937, pe şantierul sediului din strada Gutemberg.

A venit prigoana din 1938. Căpitanul a căzut! Îmi pierdusem cumpătul. Mi-am revenit, gândindu-mă la d-l Ing. Clime şi la Comandanţii Bunei Vestiri.

În Septembrie 1939, domnul ing. Clime a fost ucis mişeleşte! O altă criză sufletească mi-a cuprins fiinţa. Aflând că trăiesc întemeietorii Legiunii, mi-am împrospătat forţele, m'au stăpânit speranţele.

Ieşit dela închisoare aproape prăbuşit, m'am prezentat Domniilor Voastre Văcăreştenilor. V'aduceţi aminte, era prin Aprilie 1940, când venisem cu Livezeanu la Hotelul Traian, în Bucureşti. Erau de faţă d-nii Comandanţi ai Bunei Vestiri Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici. Pe toţi ceilalţi camarazi i-aţi rugat să iasă pe sală. Cu acest prilej, am expus cu Livezeanu tot ce ştiam de la Râmnicul Sărat. Am cerut ordine. În afară de D-voastră trei, n'am vrut să ştiu de nimeni. Împotriva grupului din Germania, pronunţasem cuvinte tari. Pe Horia Sima l-am ameninţat, enumerând greşelile comise afară. Ne-aţi liniştit. Aţi spus că vom fi chemaţi pentru altă dată. Am plecat în speranţa că voi primi dispoziţii.

Eram desbrăcat şi lipsit de orice mijloace materiale. Nu aveam bani să plec cel puţin la părinţi acasă. Foile de drum se împărţeau şmecherilor cari mişunau în jurul Hotelului. Prin ajutorul unor camarazi avocaţi, primisem să lucrez câteva acte de notariat; mi-au dat şi procese. M'am apucat de meserie. O săptămână mai târziu, sunt ridicat din Tribunal şi trimis în aceiaşi zi direct la închisoarea Văcăreşti, cu duba, din cauza unor procese vechi legionare. Când toată lumea noastră era eliberată, eu executam pedepsele pronunţate în contumacie, în plină destindere. Abia după două luni de închisoare -datorită multor proteste şi demersuri- sunt pus iarăş în libertate.

Ajuns la părinţi acasă, a doua zi îmi aduc jandarmii ordinul de chemare. Plec îndată la Cluj -ca ofiţer de rezervă- la Reg. 6 Art. Grea. Aici fac norocul să fiu repartizat la acelaş Divizion cu d-l Comandant al Bunei Vestiri Corneliu Georgescu. Fericită surpriză! Nopţi dearândul -stând de vorbă împreună- mi-am cimentat încrederea în"Văcăreşteni". Peste puţin timp -Dânsul fiind desconcentrat şi chemat la Bucureşti-, am mers cu regimentul pe zonă, la Marghita, aproape de Oradea Mare. Astfel mi s'a oferit trista ocazie, să trăiesc pe teren cedarea Ardealului. Din această pricină, sunt unul dintre puţinii legionari, cari n'au luat parte activă la luptele din Septembrie, pentru înlăturarea călăului de Carol II.

Pe la sfârşitul lui Octombrie, sunt desconcentrat. În lungul şi în latul ţării, se cânta biruinţa legionară. Fluturau steagurile verzi pe instituţiile publice! În vârful Legiunii era ales Horia Sima. Comandanţii Bunei Vestiri formau în jurul său cununa bărbaţilor de încredere. Legiunea în plină ascensiune, alunga doliul Patriei rănite! Aveam ceva de spus? Ce trebuia să fac, după legile noastre? Am intrat fără murmur în front. Cutezam eu să cenzurez gândurile "Ctitorilor"Legiunii? gândurile şi poziţia D-voastră? Nu! În această disciplină mă găsesc până astăzi.

În biruinţă mi s'a dat un sector de lucru alături de Bădia Radu Mironovici. Îmi vorbea numai despre"Comandantul". Nu făcea un pas, nu lua o iniţiativă, fără prealabila aprobare a"Comandantului".

Trecut-am prin multe apoi: prin rebeliune, prin deportarea la Rostock şi prin internarea la Buchenwald. Aici un alt comandant al Bunei Vestiri, d-l Lefter, reda cu prezenţa lui valoare grupului legionar. Nu mi-a spus odată măcar, că vrea să-l răstoarne pe Horia Sima, deşi vorbisem adeseori despre unele probleme esenţiale ale Mişcării.. Rostise o singură dată, în Buchenwald -în faţa frontului- câteva cuvinte, cu acest tâlc. N'avea ce face. Situaţia era grea. Excepţională. A folosit o tactică faţă de străinii cari se amestecau în problemele noastre interne. Mi-a spus personal acest lucru. M'am convins că aşa este.

În August 1944, după eliberarea din lagărul de concentrare, sunt trimes în misiune spre ţară, apoi pe frontul din Ungaria; la urmă vin la armata naţională. Nu era timpul statului de vorbă. Bolşevicii jefuiau şi batjocoreau familiile, casele şi altarele noastre sfinte. În măsura modestelor mele puteri, mi-am arătat protestul. Sunt azi mulţumit.

Terminarea răsboiului ne-a prins risipiţi în toate direcţiile: în toate ţările Europei. Cu bucurie primeam vestea, aflând despre camarazii liberi sau de cei în viaţă. Abia prin 1947, aflasem unde sunteţi. La început, credeam că lucrurile merg spre o normală clarificare: spre unificarea forţelor şi înlăturarea infructuoaselor fricţiuni din sânul Mişcării. După ani de zile, constat cu durere, că situaţia e alta. De aceea ridic şi eu glasul, către sufletul D-voastră. Aţi văzut din înşiruirea momentelor de mai sus, cum nu ieşisem din cuvântul Comandanţilor Bunei Vestiri. Am curajul, deci, să Vă cer cu toată sinceritatea: aveţi înţelegere pentru inimile luptătorilor desinteresaţi!..

taţi o soluţie salutară!.. Nu aveţi? Atunci are Căpitanul! Ne-o recomandă,
ne-o impune chiar! În orice frază a lui este cuprinsă;căci,ne cere unire,
unire,pentru binele Patriei.La ce să mai enumăr textele! Sunt de toţi prea
cunoscute.Oriunde ne-om afla,dacă reclădim unirea,cu muncă dezinteresată,do-
vedim adevărurile profeţite de El.Acest păcat strămoşesc -dezunirea- a ţinut
milenii întregi istoria Neamului Românesc în faşe.Spre spulberarea acestui
păcat trebue să ne concentrăm atenţia.Ne ordonă Căpitanul! Ştiţi D-voastră
mai bine.

Domnule Comandant al Bunei Vestiri, iertaţi-mi intervenţia.Gândurile mele sunt desbrăcate de orice patimă.Nu port ranchiună nimănui.Nici judecătorul cuiva n'am pretenţia de a fi.Nu-mi îngăduie autoritatea morală.Cruzimea realităţilor trăite,a retezat multora natura acestor pretenţii.Deci,atât mie, cât şi altora.Vremurilor aspre n'am corespuns sută la sută,cum se cuvenea şi aştepta.Câţi vor putea sta neclintiţi în faţa unui sever rechizitoriu al Căpitanului? Puţini.Foarte puţini camarazi.Buna credinţă însă,a rămas.Nu s'a şters;nici s'a ofilit.Este,poate,singurul element intangibil,de care ne mândrim cu toţii.În inimi radiază lumina acestei flacări,aprinsă de Căpitanul pentru propăşirea României.Pe această netăgăduită valoare,se pot reîmpleti forţele,se pot recimenta energiile desbinate. Luaţi buna credinţă ca punct de plecare,se vor anihila puzderiile de păcate ivite între camarazi;care păcate,dau sufletului frâu liber spre drumul josnic luciferic.. Vor cădea ambiţiile,trufiile şi gustul multora de a exploata Patrimoniul Spiritual al Legiunii. Ne despart continentele.Stau între noi adâncurile apelor nepătrunse;şi suliţele pline de otravă ale duşmanilor ţării şi ai Legiunii.Peste toate însă,un fir nevăzut,dar simţit,ne uneşte fibrele inimilor:Credinţa în Căpitan şi Legiune.D-voastră sunteţi chiar la isvorul fluidului unificator.Mai aveţi un Comandant al Bunei Vestiri în apropiere.Luaţi-l ca însoţitor.Porniţi la drum.Nu vă opriţi până la Majadahonda,în Spania,la locul sfinţit cu sângele eroilor Moţa şi Marin.Aici chemaţi pe Comandantul.Ba mai mult: chemaţi pe toţi comandanţii legionari din exil.Veţi fi în număr de nouă!

Se împlinesc în Ianuarie 1953,şaisprezece ani dela moartea lui Moţa şi Marin.Deschideţi şedinţa la ora când au căzut Ei cu gândul la ţară şi la Legiune.Invocaţi duhul Căpitanului în ajutor.Nu vă refuză! În această atmosferă,de rugăciune şi de pocăinţă,cercetaţi,reexaminaţi situaţia în care ne aflăm.Luaţi rând pe rând,punctele nevralgice în discuţie.Scoateţi din trecutul dureros,înţelepte învăţături;curmaţi haosul prezent în rândurile noastre! Polarizaţi forţele rămase,spre obiectivul imediat de atins:spre eliberarea ţării.

Staţi şi vă frământaţi o zi,o săptămână,o lună sau ani,până veţi ajunge la soluţiile potrivite situaţiei actuale! Cum adecă:suntem mai slabi decât toate partidele politice din România? N'avem echilibrul democraţilor,catolicilor,mozaicilor,păgânilor,etc.,să trecem greutăţile fireşti ivite? Suntem noi mai fără de suport real,decât toate categoriile şi grupările omeneşti din lume? Sunt legile noastre inaplicabile? Nişte utopii născocite în a se topi ca fumul în aier? Nu! Categoric nu.Legile noastre sunt cele mai calde, cele mai armonioase.Sunt isvorîte din suflet.Se aplică la suflete.Cu multă dragoste.

Domnule Comandant al Bunei Vestiri,folosindu-Vă de căile sus amintite, veţi realiza unitatea dorită de toţi.Prin aceasta se vor demasca aţâţătorii, duşmanii camuflaţi,lichelele şi profitorii.. Din ambele părţi.. Şi impostorii se vor prăbuşi!.. Ramurile Legiunii -curăţate de omizile rău-făcătoare- se vor desvolta în clarul luminii creatoare.Spre binele Patriei şi liniştea Căpitanului! Aşa simţesc şi gândesc eu.Dumnezeu să Vă ajute în drumul dorit de noi,de cei mai mici în Legiune! Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

München,la 27 Octombrie 1952.-   Laurian Ţâlnariu

NOTA NOASTRĂ. Scrisoarea de mai sus nu ne-a fost trimisă nici de d-l Gârneaţă nici de autor - şi nici nu le-am cerut încuviinţarea de a o publica; o facem din aceeaşi dorinţă de a înlesni legionarilor prin toate mijloacele o cât mai justă orientare în actualul moment de criză în conducerea Mişcării.

Tragedia camaradului Ţâlnariu e tragedia tuturor legionarilor,cari,ştiind prea bine,la ieşirea din închisori,cine dintre noi era de vină pentru marile măceluri ce decimaseră Mişcarea,au trebuit totuş să-şi plece capul în faţa legii unităţii,de vreme ce resturile ierarhiei rămase'n viaţă găsiseră cu cale să recunoască chiar pe lup cioban la oi..

Responsabilitatea celor întâmplate,în constiinţa legionărimii împilate, reiese destul de clar din paginile de mai sus; de aceea propunerea cu invitarea"comandantului" la sfatul din Majadahonda n'am înţeles-o tocmai bine. Au reuşit cumva s'o înţeleagă cititorii?..

PENTRU O MACEDONIE INDEPENDENTĂ

In zilele de 6-9 Septembrie s'a ţinut la DETROIT(U.S.A.)congresul anual al organizaţiilor politice macedonene din Statele Unite şi Canada,cu câteva mii de participanţi. După slujba bisericească,prezidentul OMP,Metodie CANEFF, a deschis desbaterile. S'au citit mai întâi scrisorile de salut ale d-lor Ivan MIHAILOFF,Constantin PAPANACE,şi altele sosite din Argentina,Brazilia, Noua Zelandă,Europa şi Australia.

Kurt von SCHUSCHNIGG,fostul cancelar al Austriei,a vorbit despre"Macedonia ca punct de plecare pentru o federaţie sud-est europeană",preconizând un stat independent macedonean. Senatorul FERGUSON,membru în comisia senatorială pentru afacerile externe,a salutat congresul,vorbind de eliberarea Macedoniei şi constituirea sa în stat independent.

Congresul a înaintat la ONU un memoriu asupra Macedoniei oprimate,cerând recunoaşterea libertăţii naţionale şi religioase a populaţiilor locale: Bulgari,Români,Turci,etc.,şi,în interesul dreptăţii şi păcii internaţionale,rezolvarea problemei macedonene în sensul dorinţelor exprimate de locuitori în ultimii 60 de ani de lupte.

Săptămânalul TRIBUNA MACEDONEANĂ publică scrisoarea către congres a d-lui C.Papanace,"cunoscutul aromân din Macedonia".O reproducem şi noi:

Domnule Preşedinte,

Vă mulţumesc pentru invitaţia făcută.Salut călduros cel de al 32-lea congres al macedonenilor americani.In acest an,când se împlineşte jumătate de veac de la Ilinden,memorabila zi când populaţiile macedonene(Bulgari,Aromâni, etc.)au pornit vijelioase să scuture jugul tiraniei Sultanului Roşu,se impune să ne reculegem pentru jertfele din trecut şi să căutăm noi puteri de luptă pentru cauza libertăţii,în viitor.

Ca Aromân,mă simt mândru că şi în această luptă de emancipare politică şi socială,ramura românească din care fac parte a dat eroi ca PITU GULI şi bravii lui Cruşoveni,ce au luptat până la ultima picătură de sânge pentru o Macedonie liberă,independentă şi cu drepturi egale pentru toate popoarele conlocuitoare. Cei bătrâni dintre voi îşi amintesc,desigur,cu emoţie acele zile de sublim eroism,după care a urmat sângeroasa represiune a tiraniei,cu zeci de mii de victime nevinovate şi exoduri în masă.Cei mai tineri cunoaşteţi aceste tragice întâmplări de la cei cari le-au trăit,sau din bogata literatură care s'a scris în atâtea limbi.

Imaginea acestor jertfe e vie pentru toţi.La fel şi sentimentul că ele n'au fost zădarnice.Lupta pentru libertate însă nu s'a terminat.Tirania continuă să domnească pe plaiurile noastre natale,chiar dacă îşi camuflează hidoasa ei faţă cu măşti adoptate de circumstanţă.Multe din populaţiile Macedoniei: Aromâni,Bulgari,Albanezi,n'au încă elementarul drept de a se instrui şi ruga în limba maternă. Şi asta chiar şi în statele care se pretind democratice şi cerşesc mereu ajutoare dela Marea Democraţie americană,pentru a fi -culmea ironiei!- "baluardul libertăţii"! Strigaţi de pe tribuna congresului vostru acest adevăr crud.Demascaţi pe tiranii ipocriţi,punându-i în lumina propriilor fapte nelegiuite. Macedonenii americani,fără deosebire de limbă şi religie,cari au fericirea de a trăi în Marea Democraţie Americană, în ţara unde pentru prima dată s'au proclamat Drepturile Omului, au şi datoria să fie avangarda pentru transplantarea acestui spirit de libertate şi toleranţă reciprocă şi în Macedonia,ţara lor de origine.Numai aşa se va putea face din această veche,dar nefericită ţară,nu un măr al discordiei,cum totdeauna au dorit pescuitorii în apă turbure,ci un sănătos sâmbure al concordiei,din care să crească"Uniunea Popoarelor Balcanice",atât de înrudite ca sânge şi legate de acelaş destin istoric. Aşa cer timpurile noi.Şi tribuna congresului vostru trebue să fie tribuna libertăţii pentru toţi. Pe acest drum luminos Vă doresc,Domnule Preşedinte,deplin succes.-

II. Sub titlul"O republică care a durat 12 zile",revista THROUGH YUGOSLAVIA din Belgrad(II,2,Iulie 1953,p.21)scrie următoarele:

Macedonia e o ţară de cetăţi vechi,mânăstiri din Evul Mediu şi frumuseţi naturale.Ea are atracţii excepţionale din punct de vedere al turismului.Mergi pe liziera vastei câmpii a Pelagoniei şi,deodată,sus pe munte,răsare,înaintea ochilor uimiţi,o cetate'n nori,între cer şi pământ.Există acolo un mare număr de fortăreţe şi castele,de conglomerate şi mici cetăţi,agăţate pe stâncile prăpăstioase.Orăşelul macedonean KRUŞOVA,dimpotrivă,nu datează din Evul Mediu şi nu-i construit pe piso.Pare una din acele vederi luate din avion. Casele sale dau impresia unei turme de oi albe,căţărate pe flancul unui munte.Ele se etajează una deasupra alteia casicum o mână neîndemânatică de copil le-ar fi tăiat dintr'un album şi lipit pe un carton în picioare..

Acest orăşel cu străzi abrupte şi case albe de un remarcabil stil de ar-

hitectură,sărbătoreşte în toţi anii,la 2 August,o mare aniversare: ILINDEN (ziua Sf.Ilie),ziua revoluţiei,la care participă întreg poporul Macedoniei.. ziua când poporul din Kruşova se ridică contra Stambulului,alungă pe Turcii rămaşi nemasacraţi şi fondă,în inima imperiului otoman,o republică ce trăi 12 zile.

Cum se desfăşurară evenimentele? La 2 August 1903,revoluţionarii macedoneni,organizând o insurecţie la Kruşova,liberară acest orăşel şi fondară aci Republica din Kruşova,deşi conştienţi că n'ar putea rezista mult puterii otomane.Dar ei socoteau că Europa,aflând de insurecţie,i-ar sprijini.Imperiul turc îndreptă îndată contra Republicii din Kruşova o armată de mai multe mii de oameni,condusă de un paşă.Şi Republica se prăbuşi.Europa nu fu informată de aceasta.Nu rămase decât o legendă..

Iată câteva detalii asupra evenimentului.Congresul judeţean al organizaţiei revoluţionare din Macedonia avusese loc la Smilevo,aproape de Kruşova. Se decisese acolo organizarea unei răsmiriţe generale a poporului,începând cu Kruşova,unde toate pregătirile erau deja făcute.Cete de răsculaţi se apropiaseră de oraş.Atacul trebuia să înceapă la miezul nopţii dintre 1 şi 2 August,la semnalul dat de clopotele bisericii.Şi în oraş stăteau gata detaşamente organizate.Între timp,o patrulă turcă,din întâmplare,căzu peste un grup de răsculaţi înaintea momentului fixat. Cine să trăiască? strigă patrula. Trăiască Macedonia! fu singurul răspuns,însoţit de o împuşcătură.În aceeaşi clipă,clopotele bisericii Sf.Nicolae începură să bată.

Toată noaptea insurgenţii se bătură cu Turcii;în zori,tot oraşul,afară de cazarmă,era deja în mâna lor.În cursul zilei,ultimul val de rezistenţă turcă fu nimicit.Statul major al răsculaţilor îşi făcu intrarea în oraş.Locuitorii din Kruşova,adunaţi,primiră cu entuziasm libertatea,proclamară republica,şi Nikola KAREV,intelectual revoluţionar,fu ales ca preşedinte. O proclamaţie fu adresată poporului.Guvernul republicii se ocupă îndată cu procurarea muniţiilor,săpatul transeelor în jurul oraşului,instituirea unui tribunal regulat,organizarea serviciului poştal.. Agenţii autorităţii intrară în funcţiune.Se reuşi chiar să se fabrice un tun în trunchi de cireş.

Dar oraşul fu împresurat de Bihtiar Paşa,care aducea 30.000 de soldaţi şi 10 tunuri.El somă pe rebeli să se predea şi le oferi iertarea. -Dacă noi vom pieri,alţii vor continua lupta noastră! fu răspunsul răsculaţilor.

Printre apărătorii Kruşovei,era şi voievodul PITU GULI,un revoluţionar entuziast,puţin şchiop caşi Byron.Constrâns să se plece în faţa superiorităţii numerice a oastei turceşti,el se retrase cu 40 dintre camarazii săi la Mečkov Kamen,unde muri ca un erou,călare pe un cal alb,ţinând în mână un steag de mătase roşie,pe care era scris:"Libertate sau moarte".Republica din Kruşova îşi trăise scurta sa viaţă.

Sute de sate şi oraşe din Macedonia erau în flăcări.Din aceste evenimente se născu o magnifică legendă,caşi pelerinajul dela Ilinden.Rămase şi orăşelul,agăţat pe munte,deasupra norilor albi,cu spaţioasele sale case albe al căror stil precedă cu mai multe zeci de ani pe cel adoptat de arhitectul modern Corbusier.

Se găsesc încă la Kruşova oameni cari au luat parte la luptele primei republici din Macedonia.Ei sunt octogenari acum,dar ne povestesc cu însufleţire şi prospeţime isprăvile eroilor Nikola KAREV şi Pitu GULI.Şi poartă cu mândrie decoraţiile ce-au primit în amintirea lui Ilinden,în Republica Macedoneană,în sfârşit liberă.

* * *

Pentru cititorii noştri mai puţin informaţi,amintim că vechea Macedonie se află astăzi împărţită între Grecia,Bulgaria şi Iugoslavia.Imensa majoritate a populaţiei sale o formează Bulgarii şi Românii;dar fie că se găsesc sub Greci,fie sub Iugoslavi,autohtonii nu se bucură de niciun fel de libertate.Când deci pomenita revistă vorbeşte de partea iugoslavă a Macedoniei "în sfârşit liberă",spune un sfruntat neadevăr.

Pe vremea când Balcanii se găseau încă sub Turci,în Macedonia aflată azi sub Iugoslavi funcţionau un liceu şi o şcoală normală de fete,româneşti,la Bitolia,şi şcoli primare româneşti în satele Tetova,Gopeş,Resna,Kruşova,Prilep,Veleş,Struga,Târnova,Magarova,Nijopoli,Molovişte,Istok,Vraţa,Ghevgheli, Prizren,etc.,cum şi în oraşele Ohrida,Bitolia şi Skoplie.Cea mai mare parte a acestor localităţi aveau deasemeni biserici româneşti.Azi,sub regimul de democraţie"progresistă" al lui Tito,nu mai există acolo,în Macedonia"în sfârşit liberă",nicio şcoală şi nicio biserică românească.Cum nu există nici în Grecia,altă ţară care se bate cu pumnii'n piept pentru libertate şi democraţie.La Bulgaria,cel puţin,n'avem nicio pretenţie,cât or sta Ruşii acolo..

Cui foloseşte atâta ipocrizie? N'ar fi oportun ca aliaţii,înainte de a se înclesta în marea luptă a libertăţii omenirii,să controleze bine soliditatea bazei de plecare?

Vasile Pietreanu

"LE MONDE" ŞI BROASCA SIMISTĂ

Intre alte lucruri pe care profesoraşul din Brad,ca un şcolar sârguincios,le-a învăţat dela comunişti sunt şi câteva trucuri de propagandă.Despre tehnica auto-interviewurilor,bunăoară,obişnuită răposatului"genial" şi -servata distantia!- adoptată mimetic de d-l Sima,am avut deja ocazia să vorbim: ea a stârnit hazul tuturor Românilor,care nu's"de credinţă".Iată,însă,şi un alt sistem,luat de brigadiri din aceiaşi inepuizabilă sursă cominformistă. Cremlinul -e fapt notoriu- dă un cuvânt de ordine organelor de presă,de care dispune în toată lumea: şi acestea,cu un sincronism perfect,elaborează la comandă aceleaşi lozinci.Posturilor de radio sovietice şi agenţiei"Tass"le este apoi uşor să proclame urbi et orbi că nu mai ştim care iniţiativă moscovită a întrunit favoarea opiniei publice şi,deci,a presei internaţionale.Şi într'adevăr,ele pot cita"Humanite","Unita","Neues Deutschland","Daily Worker", "Le drapeau rouge"şi aşa mai departe: adică toate gazetele comuniste,al căror isvor unic e tocmai Cremlinul.S'ar putea numi acest sistem,bun de prostit proştii,sistemul propagandei-boomerang.

Comandantul prin antonomazie face cam acelaş lucru când,în foile ce-i stau la dispoziţie,la Salzburg,Buenos Aires,Madrid,Rio de Janeiro,şi pe care industriaşi dubioşi,în smintita speranţă a unor avantaje viitoare,le subvenţionează, pune însuşi să i se facă elogii pentru a se putea apoi umfla,satisfăcut,în pene,şi a căuta şi mai dihai peste veacuri.Iar dacă-i mai reuşeşte şi lovitura să publice,cu misterioase contra-servicii,un articol într'o gazetă de mare circulaţie ca"Le Monde",atunci"les jeux sont faits":broasca simistă se întăreşte în convingerea că,tot insistând,tot bluffând,ar putea deveni, cu timpul,bou.

D-l Sima ştie mai bine decât noi că Feleul -copie nefericită a Frontului carlist al Renaşterii,din care d-sa a făcut parte,şi ne îndemna şi pe noi să ne înscriem- a însemnat un faliment total.Se impresionează puţin însă,toată cariera-i politică nefiind decât un şir neîntrerupt de catastrofe,în care a încercat şi încearcă,din nenorocire,să târască şi Mişcarea Legionară.Şi atunci recurge la bluff,folosind,fără scrupule,tocmai oficiosul filosovietic al defetismului occidental:"Le Monde". In reportajul,ca dela Salzburg,apărut în gazeta pariziană,o singură afirmaţie se apropie de adevăr: cea privitoare la consistenţa sau,mai curând,la inconsistenţa comitetului viscienist; dar adeziunile la Feleu nu credem să atingă nici măcar modestul procent de 10 la sută,atribuit cu excesivă bunăvoinţă creţeniştilor.Enorma majoritate a refugiaţilor,între cari legionarii constituie,fără îndoială,partea cea mai numeroasă şi cea mai activă,pe toate planurile,este,cum şi corespondenţa"Vetrei" o atestă,în aşteptarea unei soluţii unitare,care nu poate fi,evident,nici impostura comitagiilor,nici o Ligă cu stâlpi de rezistenţă ca Davilla sau Venetu de Gattenberg,nici,ba cu atât mai puţin,ultimul avort al d-lui Sima.

De aceea,apare caraghioasă umflarea priapică a organului simist"Vestitorii",care,în ultimul număr,prăpădeşte o întreagă pagină cu reproducerea reportajului din"Le Monde",şi a desminţirilor trezite de articolul incriminat (e luat în serios până şi acel clasic bufon al emigranţei fanariote,care se numeşte René Théo şi cu care noi ne ocupăm uneori în lipsa unei pagini distractive).Singura perspectivă a directorului"Vestitorilor"de a deveni,cum aspiră,umflându-se,din broască-bou,este într'ale gramaticei,în care nu se poate spune,cu siguranţă,că excelează."Ficţiunile juridico-constituţionale -ale lui Romiţă Boilă,scrie gazeta simistă- îl scuteste"pe acesta de nu mai ştim care obligaţii.Dar nu-l"scuteşte"pe directorul"Vestitorilor",care şi în alte pagini se chinuie cu acorduri elementare,de a se întoarce,înainte de a pune patru picioare în slujba schismei brigadireşti,la abecedar.

Dragoş Măgureanu

ZILE DE TOAMNĂ de Ioan N.Roman

Bate vântul,frunza cade
Veştejită de pe ram,
Nourii se'ntind pe ceriuri
Ploaia'ncet loveşte'n geam;

Soarele piezis trimete
Dintre nouri raze reci,
Şi păşeşte-aceeaşi cale
Ce-a păşit-o veci de veci;

Negura din văi se'nalţă
Către ceriu'ntunecos;
A pădurilor podoabă
Aşternutu-s'a pe jos;

Buciumul nu mai răsună,
Câmpurile sunt pustii;
Nu se mai zăresc pe dâmburi
Cârdurile de copii;

Valurile de pe gârlă
Se isbesc şi se frământ;
Toamna tristă,mohorîtă,
Se pogoară pe pământ!

CALENDAR LITERAR

Oct.(1674): Cărturarul Mihail Halici din Caransebeș,hotărînd să plece"în
țările de Sus",adică'n Occident,și voind să-și lase"lucrurile de-acasă în bu-
nă rânduială,chiar și dacă mi s'ar întâmpla moartea în țară străină",își fa-
ce testamentul:lasă o parte din avere școlii reformate din Orăștie.
Oct.(1833): Se înființează la București,sub direcția lui Eliade și prese-
dinția Vornicului G.Filipescu,"Societatea filarmonică".
Oct.(1849): Fugit din țară,după înăbușirea revoluției muntene,Bălcescu a-
junge la Paris.
Oct.(1877): Plecat dela"Curierul de Iași"("foaia vitelor de pripas"),în
urma unui gest de demnitate,Eminescu intră în redacția"Timpului",la Bucu-
rești,unde are colegi pe Caragiale și pe Slavici.
Oct.(1903): Aurel Vlaicu pleacă la München,să se înscrie la Politehnică.
Oct.(1919): Vlahuță scoate revista"Lamura";o lasă apoi lui Brătescu-Voi-
nești cu o emoționantă scrisoare:"Pregătește-te,dragul meu,pentru o sarcină,
pe care obosiții mei umeri în curând nu o vor mai putea duce.. căci eu sunt
chemat într'o lume mai bună".
Oct.(1925): Își încetează apariția"Mișcarea literară"a lui Rebreanu.
1 Oct.(1861): Moare Moise Nicoară,fost profesor al împăratului Ferdinand
V.Prin stăruința lui,episcopia ortodoxă din Arad devine românească.
1 Oct.(1866): Th.de Banville elogiază,în"Revue du siècle",forma franceză
a poemelor lui Bolintineanu din volumul"Brises d'Orient".
1 Oct.(1890): Iuliu Săvescu devine redactor la"Duminica".
1 Oct.(1892): Moartea lui Gheorghe Sion.
2 Oct.(1875): Moare,în vârstă de 78 de ani,Petru Poenaru.
3 Oct.(1829): Se naște la București poetul G.Crețeanu,care a fost minis-
tru de justiție pe timpul Unirii(1859).
3 Oct.(1839) Se naște Teodor Burada.A călătorit prin toate provinciile
locuite de Români,publicând rezultatul descoperirilor sale.
4 Oct.(1848): Apare"Bucovina","gazetă românească pentru politică,religie
și literatură",în română și germană,sub îngrijirea fraților Gheorghe și Ale-
cu Hurmuzachi.Vor colabora Iraclie Porumbescu,Alecsandri,Kogălniceanu,C.Ne-
gri,V.Pogor,D.Bolintineanu,V.Cârlova,Andrei Șaguna,Gh.Barițiu,Aron Pumnul.
4 Oct.(1863): Se naște,la Lugoj,Aurel C.Popovici,marele doctrinar al na-
ționalismului.A fost câtva timp director politic la"Semănătorul".
4 Oct.(1870): Se înființează,la Brașov,"Societatea pentru fond de teatru
român".Președinte al comitetului,Iosif Hodoș;vicepreședinte,Al.Mocioni.
5 Oct.(1847): Se naște Anghel Demetrescu,la Alexandria.
5/18 Oct.(1918): Al.Vaida-Voevod anunță în parlamentul din Budapesta că
Românii din monarhia habsburgică vor hotărî de-acum singuri de soarta lor.
6 Oct.(1881): Se naște V.Bogrea,marele învățat ardelean.
6 Oct.(1884): Caragiale citește"O scrisoare pierdută",la Junimea(Iași).
7 Oct.(1698): Data manifestului de unire cu Roma,semnat de 38 de proto-
popi ardeleni,și de episcopul de Alba Iulia,Atanasie Anghel.
7 Oct.(1857): La a 7-a ședință a divanului ad-hoc din Iași,Kogălniceanu
citește o expunere de motive pentru"Unirea Principatelor într'un singur stat",
pentrucă"în Moldova și în Valahia suntem acelaș popor,identic ca nici unul
altul,pentrucă avem acelaș început,acelaș nume,aceeași limbă,aceeași religie,
aceeași istorie,aceeași civilizație,aceleași instituții,aceleași legi și o-
biceiuri,aceleași temeiuri și aceleași speranțe,aceleași trebuințe de îndes-
tulat,aceleași hotare de păzit,aceleași dureri în trecut,acelaș viitor de a-
sigurat și,în sfârșit,aceeași misie de împlinit".Moțiunea e votată de 81 de-
putați;contrari sunt numai moșierul Alecu Balș și episcopul Nectarie Hermeziu.
7 Oct.(1901): Apare"Curierul literar"sub direcția lui Ilarie Chendi.Vor
colabora Coșbuc,Iosif,Zaharia Bârsan.Încetează la apariția"Semănătorului".
7 Oct.(1929): Moartea regentului Gh.Buzdugan.
8 Oct.(1484): Moare primul arhimandrit,Iosif,al mănăstirii Putna.
8 Oct.(1545): "Piosul și iubitorul de Hristos,Ioan Petru Voevod,cu mila
lui Dumnezeu domn al întregei țări a Moldovlahiei,și Doamna sa Elena și co-
piii domniilor noastre Ilias Voevod și Ștefan și Constantin și.. am făcut
și împodobit acest Tetraevanghel și l-am dat pentru rugăciunea domniilor
noastre în a noastră mănăstire nou zidită,Adormirea Prea Curatei Născătoarei
de Dumnezeu,numită Căpriana.În anul 7053,luna Octombrie 8".
8 Oct.(1877): Se naște,din familie de răzeși tutoveni,poetul Ștefan Peti-
că,care va muri la 20 Oct 1904,f.tânăr."Avea încredere nestrămutată că țără-
nimea,care a păstrat cu îndărătnicie toată moștenirea sufletească a străbuni-
lor,va izbuti în cele din urmă să ia și conducerea de fapt a țării noastre
și să dea naștere unei civilizații românești,care să poată sta alături,fără
nicio umilință,cu vechile civilizații ale Apusului"(Tutoveanu).
8 Oct.(1914): Moartea lui Dimitrie A.Sturza.
10 Oct.(1872): Se naște,la București,Cincinat Pavelescu.
10 Oct.(1901): Editura"Socec"pune în vânzare"Momentele"lui Caragiale,des-
pre care G.Ranetti va spune că's"monumente".În aceeași săptămână,scriitorul
deschide berăria"Gambrinus"în piața Teatrului Național.

10 Oct.(1918): Brătescu-Voinești,Șt.Ciobanu,Al.Lapedatu și Ion Inculeț sunt aleși membri la Academia Română.
11 Oct.(1662): Gheorghe Ștefan Voievod,pribeag,scrie din Libau electorului de Colberg,mulțumindu-i pentru sprijinul dat în călătorie.
11 Oct.(1858): Bolintineanu scoate la București foaia"Dâmbovița".
12 Oct.(1863): Bolintineanu înlocuește pe Odobescu la Min.Instrucțiunii.
11 Oct.(1875): Se naște Șt.O.Iosif,la Brașov.
11 Oct.(1877): Moare,după 3 ani de suferințe grele,Al.Papiu-Ilarian.
11 Oct.(1931): Se stinge,în vârstă de aproape 80 de ani,Matilda Cugler, căsătorită întâi cu Burlă,apoi cu Petre Poni.
12 Oct.(1863): Se naște Constanța Hodoș.Cu soțul Ion Gorun conduce"Revista noastră","Pagini literare".A scris pentru teatru,nuvele,romanul"Martirii".
13 Oct.(1881): Se naște,la Bacău,George Vasiliu,cunoscut,ca poet,sub pseudonimul G.Bacovia,"poetul fără pereche al despădejdilor provinciale,al mahalalelor mocnite în ploaia toamnei"(Gândirea),"al tristelor lucruri de amurg glodos,de zăpadă fără frăgezime,de suspinuri fără răsunet"(Iorga).
14 Oct.(1489): Ștefan dăruește Putnei satele Frătăuți,Botoșanița,Climăuți.
14 Oct.(1589): Petru Schiopul dăruește Putnei satul Stăuceni.
17 Oct.(1858): Se naște în Dârstele Brașovului,din familie de preoți,Andrei Bârseanu,autorul imnului"Pe-al nostru steag". A publicat,în colaborare cu Iarnick,"Doine și strigături".
15 Oct.(1918): Ovidiu Densusianu,membru la Acad.Română;mitropolitul Pimen și episcopul Nicodim,membri onorari; Pantelimon Halipa,membru corespondent.
15 Oct.(1922): Regele Ferdinand și regina Maria încoronați la Alba Iulia.
19 Oct.(1927): Moartea prof.dr.Victor Babeș.
20 Oct.(1588): Petru Schiopul dăruește mănăstirii Putna satul Plesnița.
20 Oct.(1828): Se naște la Brăila poetul,de origină italo-greacă,Baronzi.
20 Oct.(1836): Se naște Ambrozie Dimitrovici,fiu de sătean din Horodnicul de Jos.Creiază la Cernăuți"Reuniunea română de cultură".
20 Oct.(1881): "La noi,ca în toate țările,Evreii se prezintă ca un element parazit de mijlocitori,a căror activitate,în loc de-a ieftini schimbul de producție,îl scumpește în mod artificial,și-l scumpește în aceeași măsură, în care-l monopolizează în mâinile lor.Ei sunt,ca element comercial,absolut stricători în toate țările.. Evreii par în genere incapabili de munca industrială.Oricât de mulți ar fi într'un oraș,nu-i vom găsi nici ca muncitori în fabrici,nici în ateliere.. Nu desnaționalizați trebuesc Evreii,căci foarte puțin ne pasă dacă o întreagă rassă consumatoare și improductivă va vorbi sau nu românește,ci siliți prin o strictă organizare economică la munca musculară,la producțiune.Atunci se vor desnaționaliza dela sine sau vor emigra;iar până atunci cată să fie înlăturați absolut dela exploatarea claselor muncitoare,dela traficul viciilor și slăbiciunilor".Iar mai departe:"Dacă e vorba de păstrarea rassei române pe acest colț de pământ,și de întărirea caracterului ei și-a felului ei de-a fi,nicio armă nu este rea,întrebuințată la timpul cuvenit"(Eminescu,care n'a mai apucat să se înscrie în Garda de Fier,în articolul"Teoria compensației muncii",publicat în"Timpul").
22 Oct.(1877): "Mult mi-a bătut inima până a nu începe lupta,mult m'am rugat lui Dumnezeu,eu,care nu's prea dus la biserică,și în sfârșit mi s'a împlinit dorul.Românul,lăsând plugul în câmp și apucând arma ruginită de patru veacuri,a pășit semeț în fața morții,a dat la dușmani cu bărbăție și a șters rugina de pe armă în pieptul ce-i aținea calea.Plugarul blând s'a transfigurat într'o clipă și prin avântul său de vitejie a știut să schimbe porecla glumeață de"curcan"într'un titlu glorios.De-acum mă pot duce pe urma amicilor mei dispăruți;mi-am văzut visul cu ochii;nu mai pot vedea nimic mai frumos"(Alecsandri,într'o scrisoare).
23 Oct.(1752): Matei Vodă Ghica dă un hrisov cu privire la școlile din București.Actul e scris de un dascăl dela Sf.Gheorghe-Vechiu,popa Florea,care laudă învățătura și scrie că omul învățat"știe ceale trecute și ceale ce vor să vie le semuiaște,știe tălmăcirea cuvintelor și deslegările vorbelor celor ascunse,seamne și întâmplări ale vremilor și anilor,și tuturor iaste sfeatnic bun".
23 Oct.(1886): Data scrisorii lui Ion Ghica,din Londra,către Alecsandri, în care-i vorba,pe larg,de Bălcescu,dela bătaia luată în fața colegiului Sf. Sava,unde"un găligan de școlar,cât un bivol de mare",anume Sotea,voia să-i fure halvița,până în"anul în care el a părăsit lumea,lăsând un gol mare.."
24 Oct.(1870): Copistul la tribunalul Prahova,I.L.Caragiale,e destituit din slujbă,fiindcă lipsea prea des.
25 Oct.(1615): Ștefan Vodă Tomșa dăruește măn.Solca satul Botoșana.
26 Oct.(1673): Nașterea lui Dimitrie Cantemir.
26 Oct.(1821): Nașterea lui Gh.Costa-Foru.
26 Oct.(1843): Se naște la Țăndărei(Ialomița),poetul și romancierul macedonean Gr.H.Grandea.Pretindea că e nepotul lui Byron.Tatăl,Haralamb,venise în țară dela Costopolis,fiind mai întâi arendaș,apoi negustor de vinuri.
28 Oct.(1829): Nașterea lui Iosif Hodoș.
28 Oct.(1897): Moartea lui Gheorghe Chițu.
28 Oct.(1918): Moartea lui Constantin Giurescu.

28 Oct.(1920): Anglia,Franţa,Italia şi Japonia ne recunosc dreptul asupra Basarabiei.După 20 de ani,primele două ne declară războí fiindcă am îndrăsnit să apărăm acelaş"drept românesc"asupra vechilor ţinuturi ale Moldovei.
30 Oct.(1385): Dan I întăreşte cu hrisov posesiunile măn.Tismana,între care"40 sălaşe de ţigani".E prima menţiune a ţiganilor pe pământul nostru.
30 Oct.(1858): Se naşte în Plăineştii Râmnicului Sărat Duiliu Zamfirescu.
30 Oct.(1937): Soc.literară"La Fontaine"din Budapesta,din iniţiativa prof. Gáldi,comemorează solemn pe Eminescu.Are loc şi o şezătoare literară la Academia din Capitala maghiară.
31 Oct.(1402): Alexandru cel Bun dărueşte ctitoriei sale,mănăstirea Moldoviţa,două mori în târgul Baia.

MARCU CELNICUL de G.Murnu

Marcu cel bogat în turme
N'are'n somn de tihnă parte.
Din străini şi-adastă fiul
Cel trimis să'nveţe carte.
Tot adulmecă pustiul
Cu ochi duşi,ţintiţi departe.

El s'a dus voios şi sprinten
Şi-a umblat trei ani de-arândul;
Dar de-o vreme tace fiul
Şi pe Marcu-l bate gândul
Şi tot creşte'n el pustiul
Ca o noapte cotropindu-l.

Rabdă el mocnind.La urmă,
Când necazul îl răsbise,
După fiul său pe cel mai
Vrednic om al său trimise.

Tulbure se'ntoarse omul
Şi tăcut îi stete'n faţă:
"Spune-mi drept şi grabnic,spune-mi.
Este mort? Ori e în viaţă?"

"Marcu celnic, zise dânsul,
Iartă-mă că-ţi aduc veste
Ce te va mâhni: feciorul-ţi
Nu e mort,nici viu nu este.

După faţă şi făptură
Mai că e întreg cu totul,
Dar muri întrânsul şoimul
Plaiurilor,Fărşerotul!

Nu şi-a lepădat el numai
Graiul rumânesc şi portul,
Ci şi sufletu'mpreună,
Dar viează totuşi mortul.

Osul tău se vede'ntrânsul,
Că-i frumos şi mândru Dina,
Cu sprâncenele'mbinate,
Cu ochi negri ca măslina.

Şi cu plete mari ca pana
Corbului care scânteie,
Verigate peste frunte
Şi sub tâmple cu tuleie,

Cu mustaţ'abia mijită
Peste buze de căpşune;
Drept la stat ca chiparosul,
Cumpănit ca o minune.

Tot ce-i el şi tot ce fuse
I-avuţia ta pierdută
Altu-i bucuros de-avere,
Şi-o cuprinde şi-o sărută.

In oraş i-o vidmă loatră
Care-a pus pe dânsul ghiara
Şi-a'ndoit voinic de munte
Cum la foc se'ndoaie ceara.

Nu-i frumoasă,nu e slută,
Nici în floare nu-i muierea,
Dar cuvântul ei e dulce,
Glasu-i picură ca mierea.

Nu-i puternică,nici slabă,
Nu e'naltă şi nici mică,
Insă bate chiar şi leul
Viclenia-i de pisică.

Ea-l răsfaţă,'l cocoleşte
In bumbac şi în mătăsuri,
Şi'n paharul ei de aur
Îi adoarme griji şi păsuri.

Şi la cap îl tot descântă
Cu cântarea ei măiastră,
De-a uitat el şi părinţii,
Turmele şi ţara noastră.

Când el m'a văzut în tindă,
S'a făcut c'abia mă ştie;
N'a vrut mâna să-mi întindă
De ruşine şi mândrie.

A'ngăimat cuvinte rare
De mirare sau de ciudă
Şi din multa-ţi demândare
El nimic n'a vrut s'audă".

Marcu celnicul bătrânul
Stă îngândurat şi tace.
Chiar a doua zi înşeuă
Iapa lui cea mai fugace.

Şi porni la drum ca vântul
Şi pe soare şi pe rouă,
Şi în loc de patru zile
La oraş sosi în două.

Deşi-i blând la chip drumeţul,
Cine-l vede se'nfioară.
Coama lui sălbatic saltă,
I-ard în ochi mânii de fiară.

Cum la fiul său ajunge
Repezit ca o furtună,
Pasu-i bubue pe scară,
Glasul în iatacu-i tună:

"Lasă pe satana asta,
Că ne râde'n munţi tot satul.
Hai napoi! De-i mort în tine,
Pumnii mei trezesc bărbatul".

Zise.Iar la glas de tunet
El se pomeni călare,
Dus la munte,dus la stână,
Unde azi e celnic mare.

CITIND"VESTITORII" *)

1. D-l Prof.Protopopescu şi Satana în"Cui prodest". A copia până la absurd felul de a se exprima al legionarilor,nu înseamnă de loc că eşti legionar şi că te poţi identifica cu sufletul lor de la o zi la alta,suflet ridicat de Căpitanul nostru la cea mai înaltă valoare etică şi spirituală.D-l Prof.Protopopescu nu ştie -asta nu se învaţă la lojă?- că Satana poate îmbrăca toate formele de gândire şi toate aspectele omeneşti pentru a-şi realiza planurile lui diabolice.Satana poate imita la perfecţie pe legionari pentru a-i induce în eroare şi a-i scoate,pe nesimţite,de pe linia lor legionară,având aerul"că-i ajută" să gândească mai bine de cum i-a învăţat Căpitanul.Cui prodest?- Ptiu! Piei Satană!

2. Miopia d-lui căpitan Crutzescu. Şaptezeci la sută dintre Românii din pribegie sunt membri(aşa li se spune?) în Frontul Libertăţii! Aş fi jurat că-i glumă,dacă această statistică n'ar fi scrisă alb pe negru.Mari sunt minunile tale,Doamne! I-ai dat lui d-l căpitan Crutzescu o pereche de ochi cari deocamdată văd aproape dublu în comparaţie cu cei ai ziarului"Le Monde". Acest ziar,deşi nu vede nimica,publică totuşi,fără control,statistici umoristice despre Românii din exil.Rogu-te fierbinte,Doamne,îndreaptă-i vederea d-lui căpitan Crutzescu,şi însufleţeşte-i puterea de vedere interioară,ca să-şi poată regăsi sufletul şi,cu el odată,tot"elanul" pe care l-a căpătat,fără plată,de la vecinii din dreapta şi din stânga,de pe malurile Senei.

3. Buclucaşul articol din"Le Monde"(limonde,în limbaj petit-nègre). Gropari,repede la lucru;îngropaţi capul articolului din"Le Monde" să nu se vadă în"Vestitorii" şi întindeţi-i cât puteţi picioarele,să se vadă bine că 50% dintre pribegii Români au luat calea.. Frontului Libertăţii.Numai că socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg.Toţi ştiutorii de carte dintre noi Românii,l-am citit în întregime înainte de a şti ce vor scrie cogitatorii de la Salzburg.Capul articolului are o parte de un intens colorit usturător,în care descrie autorul ce a văzut;mai departe,reproduce ce a auzit cu propriile lui urechi.Nu ştiu de-i sunt lungi,scurte,blegi,desbărnate sau lipite de cap.Nu dă descrierea lor.Totuşi cred că ar fi fost interesantă această descriere,pentru completarea tabloului prezentat şi pentru o identificare parţială a rasei căreia îi aparţine acest voiajor parizian.Iată aliniatul pe care-l trece sub tăcere revista VESTITORII:

"In această periferie se găsesc diferite lagăre de refugiaţi ai ţărilor de democraţie populară.Cel mai mic este cel al Românilor.El cuprinde o baracă de scânduri,un vechi"bunker" amenajat în refectoriu şi un pătrat de teren murdar şi plin de burueni,pompos botezat"teren de sport".Aici nu's pancarte multicolore şi în toate limbile,şi nici funcţionari împopoţonaţi şi vorbăreţi,cari să-ţi laude frumuseţile instalaţiunilor: nu e un lagăr nici pentru fotografi,nici pentru cineaşti.Cu toate cele câteva oale cu flori,aşezate pe la ferestre,baraca are un aer mizerabil.Măcar că e văruită cu var şi vag de tot decorată cu motive picturale,bunkerul este sinistru: umiditatea macină pereţii,fumul care vine de la bucătărie se amestecă cu mirosul de paprika şi varză..".

Aşa cum îi prezintă LE MONDE pe aceşti Români seamănă aidoma cu o colonie de Mau-Mau stabilită de curând pe acele meleaguri;asemănarea e şi mai izbitoare când spune ziarul că"nu visează decât răzbunare,răni şi cucuie"(revanche,plaies et bosses). Eu,să fiu în locul celor din Frontul Libertăţii, m'aş ruşina de asemenea aprecieri şi m'aş bate cu pumnii în cap de prostia pe care am făcut-o să stau de vorbă cu asemenea spurcăciune,care,în loc să vadă în mine un erou,a văzut un troglodit.

Despre cartea lui d-l Horia Sima"Destinul naţionalismului" scrie puţin şi vârtos; zice că"demonstrează cu complezenţă că naţionalismul şi democraţia nu sunt deloc incompatibile.Chestiune de terminologie: unele accente au totuşi rezonanţe care nu te-ar putea înşela". Are,îndrăcitul,o bună ureche muzicală; în cea mai cumplită cacofonie muzicală,ştie să prindă notele false. Ziaristul cu pricina nu pricepe că NU este incompatibilitate între naţionalism şi democraţie,ceeace a supărat pe cogitatorii de la VESTITORII. Vina e a celor cari n'au ştiut să-i explice secretul: unor naţionalişti le-a crescut în cap,pe dinăuntru,ciuperca democraţiei,care le-a încurcat firul gândirii,dar nu şi firul socotelilor politice,calculate după roza vânturilor; e boală şi asta ca multe alte boale; nu sunt ei vinovaţi de obnubilaţia mintală,pe care o prezintă şi de care nu-şi dau seama;aşa le-a fost destinul.

Din ce a auzit,ziaristul redă,foarte încurcat şi fără cap şi coadă,ceeace i-a fost expus ca dogmatică,năzuinţi,aprecieri politice,colorate cu sprite de umor sumbru,etc. Ce s'a întâmplat? Ori nu ştiu"băeţii lui d-l Horia Si-

*) Tribuna liberă

ma"franţuzeşte, şi deci nu şi-au putut exprima limpede părerile; ori i-a luat gura pe dinainte şi au spus unele adevăruri asupra lor, pe care era mai bine, poate, să le tacă, până şi le vor putea revizui; ori vorbeau toţi odată de n'a priceput omul mai nimica; ori, Doamne-fereşte, suna a gol tot ce ei aveau pretenţia de a fi profundă gândire politică cu viziuni clare asupra viitorului îndepărtat.

Ciudate făpturi mai sunt cei din Frontul Libertăţii! Nu-şi mătură casa, nu împodobesc grădina cu flori frumoase, nu smulg buruienile din bătătură. La treabă nu le merge mâna, dar la politică le merge gura, aşa de alandala, că n'a priceput ziaristul decât că a stat de vorbă cu nişte oameni cum nu mai văzuse până atunci, şi pe cari i-a descris cum a putut mai bine, ca să se priceapă care le este valoarea în acest sfârşit de secol al XX-lea, când totul continuă să se prăbuşească şi noi trăim în haos. Fi-vor ei singurii supravieţuitori ai hecatombelor materiale şi morale, ai unei lumi dispărute? Cine ştie? "Băeţii lui d-l Horia Sima" citesc "România de mâine" şi deci sunt tari pe poziţiile lor.- Cuvântul intelectuali, în articolul din Le Monde e pus între ghilimele. Îşi dau oare seama "băeţii lui d-l Horia Sima", cât dispreţ pentru intelectualitatea, pe care a constatat-o la ei, închid acele ghilimele? Ei, toţi la un loc, nu trebuesc confundaţi cu legionarii lui Codreanu.

Cine oare din Frontul Libertăţii a avut năstruşnica idee şi totodată şi puterea de a trimite la Salzburg un ziarist de la LE MONDE, când acest jurnal este ştiut că reprezintă quintesenţa ideologiei lojilor masonice? Să fie oare d-l Prof. Protopopescu? Când era la Paris, de unde a plecat în mod foarte puţin onorabil, pentrucă a călcat legile de ospitalitate ale Franţei, ştiu bine că se ducea foarte des, pe înserate, la redacţia ziarului "Le Monde", unde probabil avea prieteni. Informaţia o am de la d-sa personal. Foarte probabil că el este autorul şi informatorul "la ureche" a farsei sinistre de a prezenta pe toţi Românii din pribegie sub aspectul ridicol şi degradant sub care au fost prezentaţi. De altfel spinarea încovoiată a revistei VESTITORII în faţa d-lui Prof. Protopopescu e încă un argument asupra rolului jucat de d-sa în trimiterea ziaristului de la Le Monde la Salzburg. Îl tămâiază în legea lor - socot ei, în mintea lor, că a făcut mare ispravă; cartea scrisă de d-sa are "un mare succes de librărie" - vorba unor mari filosofi; să fie la el acolo.

Despre d-l Horia Sima, şeful Frontului Libertăţii, articolul vorbeşte puţin şi arată o mare neîncredere în sinceritatea ideologiei d-sale; nu-l cunoaşte şi nu ştie că "un legionar nu minte, nu fură, nu înşeală"; nu i-a fost prezentat ca unul din marii naşi ai anticomunismului; eu cred că e o formă tacită a unui interesat de a-şi păstra pentru el personal paternitatea democraţiei Frontului Libertăţii, al cărui şef ocult este fără îndoială. Speră să-i servească mai târziu această tactică, la momentul pe care-l va socoti oportun şi care nu trebue dat în vileag de pe acum.- Ideologia prezentată lumii româneşti, faptele şi aventura din Le Monde, duc la întrebarea: d-l Horia Sima şi d-l Prof. Protopopescu sunt legionari? Nu, răspund eu.

4. Unele ziare abuzează de cuvântul "dinamism", pentru a caracteriza oameni cu înaltă situaţie socială, cum e preşedintele D. Eisenhower. El îşi rezervă, probabil, dinamismul personal pentru treburile Statelor Unite, nu pentru cele care-i sunt scortate pe scara dinamică. Vorbeşte şi el ca toată lumea; spune gogoşi, fiindcă îl obligă cei cari stau cu gurile căscate la el şi i le înghit cu convingerea că sunt plămadă bună, plină, iar nici de cum umplute cu vânt.
De ce nu vorbesc "băeţii lui d-l Horia Sima" de Irimia, care dă cu ciştea în gard? că şi el este dinamic, şi încă ce dinamic, n'are pereche pe lume.

5. <u>"Cu pumnul împotriva tancurilor"</u> sunt slove rupte din adâncul sufletului d-lui Grigore Manoilescu; sunt pline de înţelepciune şi clarviziune a unui eveniment psihologic, pe care oricât ar vrea să-l minimalizeze o anumită presă, nu-l vor putea împiedica să se manifeste ori de câte ori fiinţa omenească, strivită sub jug nemernic, într'o încordare supremă, nesocotind moartea, îşi va căuta drumul spre lumină.

P. G. E.

&&& Hitlerismul are ca piatră de temelie rasismul. Lucru destul de vechi la Germani şi nu mai puţin "specific naţional". E acesta un punct de plecare precizat, din care se trag o seamă de consecinţe, de altfel mai mult logice decât de fapt. Ceea ce am voi să subliniem mai ales este că ideia fundamentală la care pleacă mişcarea naţionalistă germană este o ideie materialistă, desprinsă dintr'un factor fizic al vieţii. Iar naţionalismul nostru se întemeiază pe un principiu de cea mai pură, cea mai adâncă şi universală spiritualitate, adică ortodoxia noastră creştină. Neamul românesc s'a plămădit şi a crescut în istorie pe această temelie a creştinismului răsăritean, spre deosebire de Germani, în substanţa spirituală a cărora se pare că e mai puternic Wotan decât Crist. De aci şi caracterul deosebit al antisemitismului naţionaliştilor români, de aci şi felul nostru mai uman, mai pozitiv de a vedea întreaga problemă a naţionalismului. (Ernest Bernea, în "Rânduiala")

Ş T I R I

BUCUREŞTI. Tribunalul militar din Capitală a condamnat la moarte"pentru spionaj,terorism şi alte activităţi subversive",pe Tănase Alexandru,Popovici Mircea,Golea Ion,Samoilă Ion,Pop Gavrilă.. La muncă silnică: Bebi Toma,Popovici Alexandru,Mihai Vasile,Cârlan Aurel,Cosma Ion.. (Lista completă şi amănunte în numărul viitor).

- Rusia dispune în ţară de 86 câmpuri de aviaţie,dintre care 9 subterane. Lângă Bucureşti funcţionează o staţie de radar,la Timişoara un centru de instrucţie pentru armele blindate.Sovietele au creat la Constanţa o bază de submarine pentru supravegherea Strâmtorilor.

- Editura ARLUS"Cartea rusă"a tipărit,în 9 ani,1650 de cărţi în 22500000 exemplare;460 cărţi în limbile minorităţilor,în 2 milioane copii. In regiunea Bacău,ARLUS a ţinut 6000 de conferinţe cu 520.000 participanţi,şi s'au deschis 25 de expoziţii cu viaţa şi activitatea din URSS; alte 10.785 persoane s'au înscris la ARLUS. In plasa Corabia sunt 40 de cursuri de limbă rusă cu 800"elevi";în oraş s'a deschis o expoziţie cu"aspecte din Republica Moldovenească",şi s'au ţinut conferinţe cu titlul"Prietenia cu Uniunea Sovietică înseamnă libertatea şi progresul nostru". In regiunea Braşov funcţionează 279 cursuri de limba rusă cu 4410"elevi";numai la uzinele"Steagul roşu"din oraş sunt 6 cursuri cu 246"elevi":muncitori şi funcţionari.

- La festivalul tineretului,din August,au fost premiaţi dintre"Români",la concursul de artă plastică: Jules Perahim,Noel Roni,Ernest Kaznovski,Maximilian Schulman("Scânteia"8 August).Delegaţi străini la festival au declarat agenţiei"Nafens"că în Carpaţi sunt mii de partizani,deosebit de activi.

- In ţară rulează filmul"Nicolae Bălcescu",lucrat cu ocazia centenarului morţii. Prof.Gh.Breazu a vorbit la 14 Oct.,în sala sindicatelor,despre Ciprian Porumbescu,la centenarul naşterii marelui compozitor;în cinstea evenimentului se va emite o marcă poştală comemorativă.Satul de naştere Stupca(Bucovina)şi ansamblul de muzică din Suceava vor purta numele"Ciprian Porumbescu".

- Chivu Stoica,vice preşedinte al"guvernului",a fost numit ministru al Industriei metalurgice şi al construcţiilor de maşini în locul lui Loncear.

- Pilotul Ion Mihăilă a reuşit să fugă în Iugoslavia pe un avion reactor.

HAMILTON(Canada). La 12 Sept.a avut loc nunta d-lui Gheorghe BĂLAŞU cu d-ra Lina MANDRIŞ.Cei cam 500 de oaspeţi,emigranţi vechi şi noi,au fost delectaţi de o orhestră românească.Au rostit urări Nic.Tănase şi M.Hojbotă.A răspuns mirele,mulţumind."Masa mare"s'a încheiat cu cântecul"Trei culori".

- La 13 Sept.,de ziua Căpitanului,s'a făcut în biserica locală pomenirea tuturor celor căzuţi în lupta contra comunismului.

RIO DE JANEIRO. La 19 Sept.a avut loc la Casa Română"şezătoarea romanţei româneşti".Despre romanţa noastră,veche şi mai nouă,a vorbit I.G.DIMITRIU; prezentarea ei muzicală a făcut-o Faust BRĂDESCU.Eugen DIMITRIU a recitat din Minulescu.La bufet au dat concursul d-nele Cocăneanu,Ceaoaru,Livia Drăgan,Victoria Nicolau,Ana Guţă şi Elisabeta Mihăescu.

PARIS. "Acţiunea latină"a ales în adunarea de constituire următorul comitet:Pompiliu Păltânea,preşed.de onoare;dr George Paladi,preşedinte activ; dr Ştefan Georgescu-Olenin,vice preşedinte;Pierre Bezançon şi Al.Cristescu, secretari;dr G.Bumbeşti,casier;pr Pârvănescu,bibliotecar;C.Arsene şi dr Paul Blumenfeld,membri;delegat la Madrid,Pamfil Şeicaru. Anunţul nu explică rostul unui Blumenfeld într'o acţiune"latină" - ba chiar în comitetul de conducere.Păcat!

- D-na Gina Ionescu,tânără artistă română stabilită la B.Aires,a expus la Galeria Arnaud,până la 21 Oct.,o serie de picturi lucrate pe vară la Rocquebrune,în sudul Franţei.

- Fostul rege Petru al Iugoslaviei e în proces de divorţ cu"regina"Aleosandra,căreia-i impută părăsirea domiciliului conjugal.- Fostul rege Zogu al Albaniei e dat în judecată de guvernul egiptean pentru evaziune fiscală.

ROMA. D-ra Rodica Doina POP,în vizită prin Italia,a adresat la 10 Oct., dela postul de radio Roma,câteva cuvinte prietenilor şi prietenelor din ţară.

- Sergiu CELIBIDACHE a dirijat concertul de încheiere la cel de-al XVI-lea festival internaţional de muzică contemporană,ţinut la Veneţia,- şi mai multe concerte la posturile de radio italiene.

- Petre MUNTEANU a cântat la Perugia,în cadrul manifestaţiilor muzicale cunoscute sub numele de"sagra umbra";la posturile de radio italiene a fost unul dintre interpreţii solişti ai operei lui Schumann"Genoveva",dirijată de Vittorio Gui. D-sa va cânta la 31 Oct.la Teatrul Municipal din Modena;serata muzicală a fost organizată de dr Adrian HOLBAN.

- Luciano TEMPESTA,unul dintre licenţiaţii în limba şi literatura română ai Universităţilor italiene,a publicat două articole pline de simpatie şi căldură asupra lui Aleosandri şi Eminescu,respectiv în ziarele IL MESSAGGERO VENETO(22 Aug.1953) şi CORRIERE DEL GIORNO(18 Aug.1953)din Taranto.-

D E T O A T E

&& Cel mai important ziar din Roma și unul dintre cele mai răspândite în Italia, IL MESSAGGERO, a consacrat, dela 13 Sept. la 1 Oct., o serie de 7 reportaje situației din România împilată. Autorul, cunoscutul gazetar Franco MONICCELLI, a fost la București cam pe timpul festivalului și și-a dat seama la fața locului, vorbind cu lumea, în răgazurile ce-i lăsa însoțitoarea oficială, o anume Alexandra, de teroarea și mizeria lucie, pe care comunismul și Rușii le-au adus țării. Articolele, cu excepția unor scăpări de nu prea mare importanță, sunt documentate și veridice. Iată cum începe ultimul reportaj, la 1 Oct:

"Singurul sentiment comun întregei națiuni este indiferența și chiar disprețul față de fosta monarhie. Comuniștii o acuză că a exploatat țara în propriul interes personal, fără să se fi îngrijit vreodată de apărarea drepturilor poporului și a claselor mai nevoiașe; fosta burghezie o consideră -și probabil că nu e în greșală- responsabilă de lovitura de Stat și de capitularea din 23 August 1944, care a pecetluit actul de deces al poporului român. După ce fostul rege Mihai a dat ordin trupelor să-și înceteze rezistența, Rușii au dezarmat în masă unitățile românești, făcând sute de mii de prizonieri, care se află și astăzi în lagărele de muncă forțată din Uniunea sovietică."

Articolul continuă cu o serie de considerente la adresa dinastiei, mai mult sau mai puțin exacte: "E un fapt că această dinastie discreditată a Hohenzollernilor-Sigmaringen.. nu a reușit niciodată să-și câștige simpatia și căldura poporului. Închisă în palatele din București și Sinaia.. sau alergând prin lume în căutare de aventuri galante, a fost cu adevărat o monarhie fără prestigiu și fără tradiție. ..săracă și lacomă de bani, a considerat pământul de adopțiune ca un feud propriu, bun doar de exploatat până la măduva osului. Fostului rege Mihai i s'a îngăduit să ia cu dânsul optsprezece vagoane încărcate.. Evident, alungarea pașnică a celui din urmă și mai tânăr rege al României a fost premiul pe care comuniștii i l-au dat fiindcă le-a deschis căile puterii".

Reportajul se încheie observând că în România nu există nicio nostalgie, niciun regret, cât de cât, pentru fostul suveran; ceea ce s'ar putea să fie exagerat. Dar cine poartă vina că, în alunecarea din ce în ce mai jos a dinastiei, rămasă astăzi la discreția unor Petre Lazăr, Vișoianu, Teodoziadis, se duce de râpă și bruma de reputație a înaintașilor întregitori de țară? E de observat că niciunul dintre stipendiații comitetului"național"în Italia, niciunul dintre regaliștii care, la 10 Mai, își pun tricolorul și pe ismene, și protestează la"Vatra"pentru orice strigăt de alarmă, n'a simțit datoria sau nevoia să trimită o scrisoare de protest sau desmințire la"Messaggero". Care, repetăm, este cel mai important ziar din Roma.

&& Între o tentativă de înnec, nereușită, în apele palestinene; o vizită pleonastică la Vișoianu, pe care domnia sa, cetățean american, de origine evreiască, l-a asigurat de sprijinul Românilor!; și orgolioasa mărturisire, fără roșață în obraz, a unei dezertări pe timpul primului războí mondial, când a fugit să facă pe dentistul în America(de ce nu-și vede, în definitiv, de meserie?), - d-l dr Ch. KREMER, președinte al Uniunii Evreilor Români din USA, a găsit răgaz -după cum ne asigură foița higienică BIRE- să se ducă și pe la Sfântul Părinte, căruia nu numai că i-ar fi vorbit bine de comitagii, dar i-ar fi și înmânat"un lung memorandum privitor la activitatea legionarilor din Italia, Spania, Austria, Franța, Germania", pe cari i-ar sprijini, zice-se, anumite "fețe bisericești".

În ce hal a ajuns bietul comitet"național", ca să aibă nevoie de reclama lipscănească a d-lui Kremer; până la ce infime limite s'a coborît monarhia, odinioară glorioasă, a României, pentru a simți necesitatea recunoașterii de către acelaș străin -străin prin veche origine, străin prin actuală cetățenie, străin prin dezertare, străin prin lipsă la cântar- ca singura autoritate a poporului român în exil", - nu se cade, firește, să mai fie subliniat, așa cum persoana educată, față cu duhoarea, se ferește să pună mâna la nas, prefăcându-se că n'o simte! Ceeace am vrea să amintim d-lui Kremer, care a amenințat, după câte ni se spune, și cu recursul la președintele Eisenhower(lipsit, se pare, de informații suficiente cu privire la periculoasa activitate românească a legionarilor pribegi), e că plângerea la Sfântul Părinte nu poate da în nici un caz rezultatul sperat: admițând, chiar, că Legiunea ar fi o mișcare teroristă, cu pumnale în dinți și bombe atomice în tolbă, și nu singura grupare românească de inspirație și trăire cu adevărat creștină(simismul e altă treabă..), catolicismul nu aplică, din fericire, morala talmudică a ochiului pentru ochi și dintelui pentru dinte, ci dimpotrivă iartă: ca dovadă, între alte mii de dovezi, ospitalitatea fără rezervo dată pe timpul persecuției naziste de către Vatican atâtor comuniști, printre cari nu lipseau, desigur, coreligionarii d-lui Kremer. Iar biserica nu poate fi pentru unii mumă, pentru alții ciumă: cu atât mai puțin mumă pentru dușmani și ciumă pentru prieteni. Deocamdată atât.

Marin Podgoreanu

MARŞUL DIN BUCOVINA

In vara anului 1929,Căpitanul a proectat un marş în Bucovina,cu tineretul Frăţiilor de Cruce.Rostul acestui marş era să verifice calitatea elementelor cunoscute în Frăţie,şi,în acelaş timp,să servească şi ca şcoală de instrucţie.Până atunci acest tineret numai sporadic avusese prilejul să se cunoască şi să trăiască împreună.De astă dată,sub privegherea Căpitanului, experienţele fiecărei Frăţii trebue să se contopească,găsindu-şi o direcţie şi o expresie unică.Acest lucru era necesar să se îndeplinească,pentrucă în planul Căpitanului se deschidea o nouă fază în acţiunea Mişcării: contactul cu masele populare,şi,înainte de a se da drumul legionarilor la sate,trebuia să-i vadă ochiu în ochiu,pregătindu-i pentru misiunea ce-i aştepta. La acest marş a luat parte Frăţia de Cruce dela Galaţi,Frăţia de Cruce din Focşani şi Gura Humorului,la care s'au adăugat câteva elemente răsleţe.In total,cam o sută.

Concentrarea s'a făcut la Dărmăneşti,jud.Suceava,un târguşor,nod de cale ferată,la începutul lunii Iulie.Legionarii veniseră cu hrana în raniţă şi erau echipaţi cu corturi şi cu ceaunuri.Dela Dărmăneşti am pornit pe jos la Suceava.Am dormit peste noapte în Cetatea Sucevei şi,a doua zi,am asistat la o slujbă în biserica Sf.Gheorghe.Oraşul l-am vizitat puţin.Cea mai mare parte a timpului am petrecut-o în cetate,unde străjuia umbra lui Ştefan cel Mare.Căpitanul ne-a vorbit mai tot timpul,răscolind în noi amintirile vitejeşti ale trecutului.Ne-am întors iarăşi la Dărmăneşti,de unde am luat trenul coborînd la Dorneşti.De aici începe marşul propriu zis.

Cel dintâi popas l-am făcut la Rădăuţi.Aici am fost primiţi cu toată căldura de d-l Iasinschi,care s'a îngrijit de încartiruirea noastră.Fiind preşedintele comitetului şcolar,ne-a pus la dispoziţie internatul liceului de băieţi.In oraş am intrat în formaţie de mars,cântând"Sculaţi Români", "Inainte"(marşul şcolii de infanterie dela 1917),şi alte cântece.Vuiau străzile de cântecele noastre şi lumea privea cu mirare la grupul nostru prăfuit de drum,care înainta în pas voinicesc şi cu privirile aţintite în zare; comanda Căpitanului răsuna aspră şi netemătoare.Ne simţeam puternici sub stăpânirea privirii lui,încât nu ne puteam imagina obstacolul pe care să nu îl înlăturăm din calea noastră. Dimineaţa,la ora 5,a sunat goarna de sculare.Direcţia de drum: Mănăstirea Putna,trecând prin Vicov.Dela această localitate am tăiat munţii deadreptul şi am ieşit la Mănăstire.Aici am rămas mai multe zile,călugării fiind bucuroşi să ne aibă de oaspeţi.Primul lucru la care s'a gândit Căpitanul a fost să roage pe preoţi să înalţe rugăciuni pentru odihna sufletului lui Ştefan cel Mare.Mi-aduc aminte de un fapt care ne-a impresionat adânc.In incinta mănăstirii se găseşte un bust în bronz al lui Mihai Eminescu,iar pe soclu sunt gravate faimoasele lui versuri:"Cine a'ndrăgit străinii..".Mâini sacrilege astupaseră însă cu ghips literele,încât abia se mai vedeau.Căpitanul a scos o baionetă şi le-a curăţat,una după alta,cu evlavie.Zilele câte am stat la Mănăstire le-am petrecut făcând teme de luptă pe dealurile din împrejurimi.Programul era aspru,soldăţesc.Căpitanul,care avea o educaţie militară,voia să imprime legionarilor simţul şi mentalitatea îndatoririlor ostăşeşti.

Al doilea obiectiv al marşului nostru a fost Câmpulungul.Dar,în loc să umblăm pe drumurile obişnuite,Căpitanul ne purta prin locurile cele mai grele.De multe ori ne prindea noaptea în pădure.Aprindeam focuri,ne pregăteam mâncarea şi adormeam,răpuşi de oboseală,sub corturi.In drumul nostru am dat de satele Ruşi şi Moldoviţa.Inainte de a intra în ele,un ţăran ne-a anunţat că vom fi atacaţi de jidani,cu ajutorul unor bieţi muncitori dela o fabrică de cherestea.Grupul a fost organizat pentru reacţiune.Intr'adevăr, la intrarea în sat,câţiva localnici,aţâţaţi de jidani,au căutat să ne împiedice.Dar a fost suficientă reacţiunea grupului înaintaş,ca să se liniştească lucrurile.Când a apărut grosul trupelor noastre în sat,nu mai era nicio problemă de rezolvat.Căpitanul a strâns tot grupul în faţa casei ovreiului care organizase lovitura şi ne-a vorbit că va veni vremea să facem pe jidani să înţeleagă în ce ţară trăesc.După ce şi-a sfârşit cuvântarea,a tăiat o svastică în treptele de lemn ale casei ovreiului.Apoi am rămas în sat peste noapte,dormind la o şcoală primară(deşi programul era să ne continuăm drumul),ca să demonstrăm jidanilor că nu ne temem de ameninţările lor. A doua zi,ne-am continuat drumul spre Vama-Câmpulung.In timp ce treceam în coloană de marş prin Vamă,şeful secţiei de jandarmi de acolo,împreună cu câţiva jandarmi,au încercat să ne oprească.Căpitanul,care mărşăluia în fruntea noastră,a dat ordin coloanei să-şi continue marşul,iar el a rămas să se lămurească cu şeful secţiei.Nu ştiu ce au discutat,dar,deodată auzim o comandă puternică:"Legionari,ocolire la stânga împrejur,fuga, marş!" Cât ai clipi din ochi,ne-am schimbat direcţia,dar până să ajungem

la Căpitan,jandarmii nu mai erau de găsit.
Am ajuns la Câmpulung.Am intrat în oraş,în sunetele gorniştilor,în for-
maţie de atac.Până acolo am mers pe şosea.Dar înainte de a ajunge în margi-
nea oraşului,ne-am urcat pe niste coline împrejmuitoare.Era zi de sărbătoa-
re,praznicul Sf.Ilie.Lume multă pe străzi.In faţa curţii lui Sebastian Er-
han,care era căpitanul arcaşilor din Câmpulung,se adunaseră arcaşii şi în-
cinseseră hora.Căpitanul ne-a dat ordin să dăm năvală asupra oraşului,să ne
imaginăm că se află în mâna inamicului şi trebuie recucerit de noi."Asaltul"
s'a petrecut fără incidente.Am coborît ca o vijelie de pe crestele coline-
lor,în urale şi sunete de trompete.Lumea ne privea mirată,neştiind de unde
au apărut dintr'odată atâtea cămăşi verzi.Am fost primiţi călduros de popu-
laţie.Ajunşi în dreptul casei lui Erhan,ne-am prins şi noi în horă,înfră-
ţindu-ne cu arcaşii. Momentul apariţiei grupului legionar condus de Căpitan
la Câmpulung este deosebit de important pentru istoria Legiunii.Căci în a-
cest moment începe munca de organizare la sate.Acţiunea dela Câmpulung este
un preludiu al hotărîrii Căpitanului de a pătrunde în masele populare.Mulţi
dintre prietenii mai vechi ai Căpitanului,originari din Câmpulung şi cunos-
cuţi de el din luptele anterioare,s'au pus la dispoziţia Mişcării.De Erhan
nici să nu mai vorbim.Casa lui devenise un fel de han al legionarilor.
Dela Câmpulung am pornit spre Rarău.Inainte de a ajunge la schitul lui
Petru Rareş,unde am poposit peste noapte,Căpitanul a oprit coloana în apro-
piere de Pietrele Doamnei,în dreptul unui trunchiu de copac retezat,pe su-
prafaţa căruia se distingea o svastică."Aici mi-am făcut coliba -începe să
povestească cu glas blajin- şi am stat cu Moţa,după ce am ieşit din închi-
soare(procesul complotului studenţesc).Ne aflam într'o situaţie grea -con-
tinuă după o scurtă pauză.Aici am pus la cale începuturile celor ce se văd
astăzi şi a ceeace va fi viaţa de mâine a neamului românesc".Pe Rarău am
stat mai multe zile,dormind unii în căpiţi de fân,iar alţii în chiliile schi-
tului.Timpul ni-l petreceam executând teme de luptă.La despărţire,Căpitanul
a scris câteva cuvinte în cartea de oaspeţi a schitului.
La plecare am executat următoarea temă de luptă:"Cum se poate trece un
râu vijelios".La poalele Rarăului ne aştepta Bistriţa cu valurile ei re-
pezi,ca să facem demonstraţia temei.Eram îmbrăcaţi şi cu tot echipamentul
la noi.Ne-am prins de braţe unul de altul şi într'o singură linie am înain-
tat în mijlocul apei nărăvaşe.Pe unii îi lua apa pe sus de nu mai atingeau
pământul cu picioarele,dar toţi împreună am isbutit să ne menţinem şi să
ieşim cu bine la celălalt mal.
Am luat-o apoi în susul apei,în direcţia Vatra Dornei.Abia sosiţi aici
află Căpitanul că jidanii din localitate vor să provoace incidente cu le-
gionarii,pentru a sili autorităţile să intervină făcându-ne imposibilă şe-
derea.Ori,cum Căpitanul avea de gând să stea mai multe zile în Vatra Dor-
nei,ne-a consemnat pe toţi la internatul liceului unde am fost primiţi să
dormim,interzicându-ne categoric accesul în oraş.Vreo câţiva legionari au
cerut totuşi învoire să meargă în oraş,pentrucă să ceară telegrafic bani de
acasă,deoarece mâncarea ce-o aduseseră cu ei abia se mai vedea pe fundul sa-
cului.Căpitanul le-a dat învoire,dar cu ordinul sever că"chiar dacă vor fi
pălmuiţi de jidani să nu răspundă".In oraş lucrurile s'au petrecut altfel.
Ovreii,recunoscând pe legionari după portul cămăşii verzi,s'au năpustit a-
supra lor,cu insulte şi ameninţări.Cum numărul jidanilor se tot mărea şi e-
rau în primejdie să fie linşaţi,legionarii au trecut peste ordin şi au re-
acţionat din necesitatea de a se apăra.S'a petrecut o busculadă,în decursul
căreia legionarii n'au stat inactivi şi în cele din urmă au isbutit să se
desprindă de grupul ameninţător.Totuşi,pentrucă n'au executat ordinul lui,
Căpitanul a anunţat pe legionari că întrerupe şederea în Vatra Dornei şi
pentru a doua zi de dimineaţă,la ora 5,să ne pregătim de plecare.
A doua zi,am trecut la Dorna-Cândreni,unde am poposit câteva zile,în ca-
re timp ne-am pregătit o plută.Am coborît cu pluta pe Bistriţa pe la Broş-
teni până la Hangu,unde s'a încheiat călătoria noastră pe apă.De aici am
apucat şoseaua care duce la Piatra Neamţ,de unde ne-am împrăştiat pe la ca-
sele noastre.

Gheorghe Costea("Viaţă de muschetar")

==

O,de-aţi putea fi tineri,ca să aveţi în voi visul şi nemuritoarea spe-
ranţă: speranţa care mereu ne înşeală şi mereu ne dă frumuseţe.căci toate
câte sunt,înşelare sunt,şi numai speranţa este aievea. Să fiţi tineri,
de-aţi putea birui urâtul,nesfârşitul urît din lume,care e ca pulberea ce
se pune mereu pe noi -doritoare de a ne îngropa încă din viaţă- urâtul,care
ne cuprinde din toate părţile,îmbătrânindu-ne înainte de vreme,făcându-ne
neîncrezători,întunecaţi şi practici.(Vasile Pârvan)

==

DORURI ŞI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

D.-Romănia: Te-aş ruga să-mi expediezi o serie completă de lămpi pentru
bătrâna noastră Filiberta,pe care mi-ai lăsat-o la plecare;fă te rog însă
tot posibilul pentru a nu-mi trimite lămpile prin poştă.După cum ştii,singu-
ra distracţie mai ca lumea a noastră a rămas interceptarea posturilor strei-
ne de radio,operaţie căreia îi dedicăm puţinul timp liber ce ne mai rămâne
din noapte atunci când nu muncim sau când nu suntem convocaţi la şedinţele
de reîndrumare de fiece zi aproape,la care noi -cei de origine socială nesă-
nătoasă- suntem siliţi a lua parte şi acum după atâţia ani de zile.Pentru a
cruţa pe Filiberta,ale cărei lămpi dau vădite semne de oboseală,pot asculta
numai câteva din buletinele transmise pe româneşte.

Sunt foarte obosit de a asculta promisiunile de apropiată eliberare re-
petate în deşert de Vocea Americii.Radio Londra lasă deasemeni de dorit.Prea
ne.. bate la cap cu sfaturi pentru creşterea albinelor şi cultivatul zarza-
vaturilor.- Suntem scârbiţi de Europa Liberă,care pretinde a vorbi în numele
României Libere.Speakeriţele acestui post vorbesc întocmai ca servitoarele
ordinare ce au intrat în pâine la radio Bucureşti.- Madridul şi Ankara sunt
prea înfipte.- Singurele buletine ce le ascult cu plăcere sunt cele transmi-
se de Paris şi Roma.Nu ar trebui să ţi-o spun,pentrucă eşti un broscar.Sun-
teţi singurii,împreună cu francezii,cari nu promiteţi cai verzi pe pereţi,
eliberare pe curând,şi o lăsaţi mai moale cu planul Marshall,cu MSA,cu ONU
şi cu celelalte simboale care nouă,pentru moment cel puţin,nu ne spun nimic.
Constat că sunteţi bine informaţi asupra tovarăşilor,asupra suferinţelor
noastre,şi destul de cumpăniţi în prevederi.Sunteţi singurii apoi cari din
când în când mai ne spuneţi câte ceva despre activitatea celor ce au reuşit
să o întindă de pe aici.Am impresia că se face foarte puţin faţă de cele mul-
te care sunt de făcut.Dacă îi cunoşti pe băeţii de la radio Roma,exprimă-le
felicitările şi recunoştinţa mea.Nu mai transmiteţi ziua,deoarece nimeni nu
vă ascultă în timpul zilei.Oamenii nu au timp de radio,iar pe de altă parte
cu aparatele noastre dărâmate nu putem prinde nimic pe unde scurte.Seara vă
auzim în schimb destul de bine,nu sunteţi debruiaţi şi ar fi poate indicat
să aveţi emisiuni şi în timpul nopţii.

M.-Elveţia: Consulul D.,L.,etc.,mi-au căzut pe cap să mă abonez la Nation
Roumaine.Le-am răspuns că mama unui martirizat nu dă un ban celor ce slăvesc
23 August: trădarea unui Neam nobil şi vechi ca al nostru!

D.-Austria: Zilele acestea am luat parte la un spectacol românesc,primul
la care am acceptat să merg,de când sunt aci.. A venit la Viena un ansamblu
de 240 persoane: echipe de dansuri naţionale,un cor splendid organizat şi o
orhestră minunată.Apariţia interminabilă a costumelor şi a romancelor m'a
făcut să lăcrimez.Apoi horele şi dansuri de prin diferite regiuni,şi'n spe-
cial cel din Oaş,au fost de neimaginat! Fluera unul ciocârlia grozav! Apoi
solista India Stoleriu,a cântat şi fluerat Hora Staccato cu adevărat splen-
did.Au venit artişti dela Operă,pentru a vedea minunea.Trebuiau numai două
spectacole să dea,dar vor mai da.Toate florile ce-au primit,au bătut cu ele
lumea.Îţi alătur să vezi programul şi fetele noastre.

P.-Franţa: De pe aici,nu ştiu ce-aş putea să-ţi scriu mai întâi.Spre ru-
şinea neamului românesc,neorânduiala dela biserică se adânceşte.De reintrat
în ordine nici pomeneală.Delegaţia care a fost la I.P.S.Mitropolit în Iulie,
abia pe la sfârşitul lui Sept.a găsit cu cale să dea seamă consiliului de re-
zultatul întrevederilor.Le-a trebuit mai bine de 2 luni ca să falsifice un
proces-verbal numit şi protocol,care s'a încheiat acolo şi trebuia adus la
cunoştinţa consiliului. După citirea acestei măsluiri,d-l B. a cerut lămu-
riri deoarece dânsul,în calitate de consilier teologic şi secretar general
al eparhiei avea la dosar o copie după originalul celor ce se făcuseră la
I.P.S.Sa. Îţi poţi închipui explozia de mânie a delegaţilor şi nedumerirea
consilierilor! Căci d-l B.a citit originalul; dânsul a fost insultat ca"sa-
boteur",iar când d-l V.a cerut lămuriri,d-l D.(delegat)a spus că nu are drep-
tul la cuvânt căci nu şi-a plătit cotizaţia.. D-l D.şi-a luat apoi pălăria
şi a ieşit.Momentul a fost salvator,căci,descompletându-se numărul,şedinţa
nu putea continua - a decretat P.

Pe drum,d-l V.a fost apostrofat de d-l dr C. că este un"om torpilă",iar
dânsul a răspuns că vede cu regret,în toată afacerea,o gravă incorectitudine.
Rezultatul a fost că d-l V.a fost poftit la duel de d-l dr C.,dar martorii
d-lui V.au găsit că duelul în Franţa se pedepseşte cu 5 ani de închisoare
(ca şi avortul),şi-au invitat părţile să caute satisfacţia pe calea justiţi-
ei. Ce zici de toate astea? Cred că e unicul caz în istoria bisericii.În ţa-
ră regimul luptă cu închisori şi lagăre să decapiteze biserica de ierarhia
ei;aici se opune ierarhiei mişelia şi sabia duelului.Vai de tine cărăbuş..

A.-Argentina: Prea Cuviosului Vintilă i-aţi zis-o! Graţia divină o să-i
cadă'n scârbă şi tare se va mâhni.Totuşi,aşa cum e,acest Vintilică egolatru,
afacerist şi arivist cu orice preţ,este unul din elementele cele mai distin-
se,mai mult: cele mai eficace,cele mai utile ale emigranţei noastre.Este sin-
gurul care a ştiut să-şi îmbine succesele personale în mediul străin cu o în-

căpățânată afirmare a calității lui de român și a universalelor valori românești.Ți-o spui eu,nu fără oarecare invidie,pentrucă l-am văzut cum a trebăluit pe aici.Și știu că și la Madrid lucrează în același sens.Cât despre convertirea lui la catolicism,c'est une vue de l'esprit.Niciodată n'a fost vorba de asta și mai puțin încă se poate pretinde c'ar fi obținut catedra pe care azi o deține,pe baza pretinsei conversiuni: tot ce are,are prin protecție și prin pistoane.Iar protecția și pistoanele exclusiv prin meritele lui personale și prin admirația sinceră pe care a știut s'o deștepte la câți l-au cunoscut.Simpatic nu-i,cum nu ne e nouă românilor simpatic nici un compatriot care reușește.Însă ar fi nedrept să nu-i recunoaștem calitățile.Sunt indiscutabile.

Ai să-mi spui că și venerabilul Ț.avea calități,ceiace nu l-a împiedicat totuși să intre la apă.Vezi numai că ale lui erau de altă natură și lui niciodată nu i-ar fi trecut prin gând să cumpănească avantagiile eventuale pe care le-ar fi avut neamul dacă,la vremea sa,s'ar fi dat cu papistașii.Nici odată n'a încercat să imagineze ce-ar fi însemnat pentru istoria,pentru cultura,pentru limba noastră să"depindem" din secolul al 12-lea încoace de Roma și nu de Bizanț sau de episcopiile bulgărești,să scriem cu caractere latine nu cu viermii cirilici și să ne spurcăm limba cu latinisme în loc de a o îmbogăți cu slavismele care ne-au otrăvit-o și pângărit-o pentru totdeauna. Ț.se gândea numai să se pună bine cu Dumnezeul lui ortodox: se ducea în fiecare duminică la biserică și-I promitea un lăcaș personal,dacă l-o ajuta să-i iasă permisele de import.Procedeu de altfel inspirat din practica romano-catolică,unde pertractările cu divinitatea își găsesc detaliile codificate și miza tarifată.Dar,în definitiv,de ce mă bag? Res inter alios..

T.-<u>Indochina</u>: Fără a face o critică,căci nu e de rostul meu,pot scrie sincer,ca cititor,că"Vatra"este cel mai românesc ziar din cele ce apar în pribegie.Găsesc în cuprinsul său tot ceia ce este necesar pentru a ține deșteptată gândirea că suntem români,că avem o țară,departe,însă atât de frumoasă, atât de bogată,că locurile unde suntem acum nu vor putea să ne păstreze când momentul reîntoarcerii va veni.Vă rog,deci,dacă posibil este de a nu fi printre cele o sută de nume ce vor fi șterse de pe lista"abonaților".. Pot plăti un abonament la o adresă în Franța,în franci francezi,sau dacă nu la întoarcerea mea în Franța sau Anglia poate voi avea posibilitatea de a ajuta direct pe cei ce fără comitet și fără fonduri gândesc și scriu românește..

<u>Î N   V I E</u> de Ion Pillat

Tot mai miroase via a tămâios și coarnă,
Mustos a piersici coapte și crud a foi de nuc..
Vezi,din zăvoiu sitarii spre alte veri se duc.
Ce vrea cu mine toamna pe dealuri de mă'ntoarnă?

Nu e amurgul încă,dar ziua e pe rod
Și soarele de aur dă'n pârg ca o gutuie.
Acum - omidă neagră - spre poama lui se suie
Târâș,un tren de marfă pe-al Argeșului pod.

Cu galben și cu roșu își coase codrul iia.
Prin foi lumina sboară ca viespi de chihlibar.
O ghionoae toacă într'un agud,și rar,
Ca un ecou al toamnei,răspunde tocălia..

S'a dus.. și iarăș sună.. și tace. Dar aud
- Ecou ce adormise și-a tresărit deodată -
În inimă o toacă ce'ncepe'ncet să bată
Lovind în amintire ca pasărea'n agud.

<u>&&&</u> Luând cuvântul în fața delegaților la al VI-lea congres internațional de drept penal,care s'a ținut la începutul acestei luni la Roma,papa a veștejit în termeni severi crima politică:uciderea ostatecilor,represaliile contra inocenților,deportările,tortura fizică și morală:exact sistemele de guvernare,prin care regimul comunist de azi,la București,continuă fidel"democrația"noastră de ieri.

<u>&&&</u> Statele Unite au încheiat un tratat de cooperare economică și militară cu Spania franchistă.Nu rezultă că"democrații"noștri,atât de mofturoși când Statul român,care avea chiar pământuri de revendicat în răsărit,s'a aliat cu Germania lui Hitler -mofturoși până la a-și trăda țara- au protestat - și nici că"rezistentul"Davila a părăsit America de indignare!

<u>&&&</u> <u>DECESURI</u>. A murit,la Paris,și Samuel Labin.Dumnezeul său și-al nostru ierte-i păcatul de moarte comis împotriva neamului românesc(care i-a dat îngăduitoare ospitalitate),prin presa comunistă de pe Sărindar!

- La München -după ultimele știri- a decedat"Îndreptarul",care,din dorința,prost orientată,de a unifica,a sfârșit prin a vârî și mai multă zâzanie între Românii pribegi.Fie-i țărâna ușoară,sub"ger"-ul,care se anunță..

SEMNALĂRI

& Gh.COSTEA, Viaţă de muschetar, colecţia"Omul nou",1952.- Pe d-l Horia Sima,în cele peste 80 de pagini ale cărţii,pe care o prefaţează,şi unde apar, amintite de un vajnic luptător,momentele esenţiale din viaţa Mişcării,îl aflăm cu surprindere abia la sfârşit,când -scrie cu candoare autorul- Comandantul nu mai pregeta cu strânsul mâinilor:după biruinţă,fireşte! Strălucită carieră,a cărei responsabilitate o poartă însă nu atât beneficiarul ei,cât cei cari i-au permis,probabil din indolenţa şi astăzi persistentă,cocoţarea nemeritată în fruntea Legiunii Căpitanului.(Marelui comic italian Petrolini i s'a întâmplat odată să fie fluerat într'o sală de teatru din sudul peninsulei;a întrerupt brusc spectacolul şi,adresându-se imprudentului,i-a spus cam aşa:"Mă,boule,eu cu tine n'am nimic,deşi m'ai fluierat,că tu eşti bou şi pace;supărarea mi-e cu cei din jurul tău,cari încă nu te-au aruncat dela balcon!"). Broşura e şi un elogiu adus fraţilor de cruce,în care s'au călit,cu autorul,câteva dintre cele mai curajoase şi credincioase elemente codreniste; precum şi un aspru rechizitoriu la adresa pustiei de democraţii din România de ieri,atât de similară,ca metode,ilegalismului comunist de astăzi: arestări fără mandat,schingiuiri şi asasinate,deportări,abuzuri jandarmereşti şi poliţieneşti,"justiţie arbitrară"cu încălcarea celor mai elementare drepturi cetăţeneşti,este ceea ce,în definitiv,asigură continuitatea dintre cele două regimuri de împilare,şi unul şi altul în slujba străinilor. Iar delictele legionare,împotriva cărora s'au năpustit cu sete de sânge liberali,ţărănişti, iorghişti,cuzişti,sub patronajul regelui criminal şi al presei venetice,se numeau -şi cartea ne-o documentează- lucrări publice,construcţie voluntară de diguri,şosele,şcoli,comerţ românesc,etc.

& CONFERINŢE ţinute la Berkenbruck şi Buchenwald,colecţia"Omul nou",1952.- În timp ce politicienii români"democraţi" făceau afaceri grase,pe timpul războiului,cu Nemţii,ca d-nii Vişoianu şi Creţeanu,legionarii,pentru a nu-şi desminţi tradiţia de luptă naţională,se aflau în lagărele naziste,unde au păstrat însă vie,câţi şi cât au păstrat-o,trăirea după învăţăturile lui Corneliu Codreanu. Broşura adună,cu un criteriu vădit sectar,asupra căruia e preferabil să nu insistăm aici,câteva din cuvântările ocazionale,rostite de patru Comandanţi din cei mai cu prestigiu şi autoritate în faţa camarazilor internaţi în Germania.Uriaşa figură a Căpitanului se înalţă,mişcător evocată, din amintirile bădiei GÂRNEAŢĂ,ale d-lui IASINSCHI şi ale lui Corneliu GEORGESCU.Acesta din urmă mai comemorează a 15-a aniversare,din 1942,dela întemeierea Legiunii,şi,la doi ani după"rebeliune","21 Ianuarie şi jertfele lui", unde apare,în toată nobleţea-i morală,personalitatea de luptător neînfricat a lui Victor Silaghi. Un alt martir al nebuniei simiste şi al nu mai puţin nebuneştei reacţiuni antonesciene -colonelul erou Zăvoianu- este evocat cu căldură de d-l Iasinschi,care tratează şi un profil al lui Ioan Belgea, în timp ce d-l PAPANACE aminteşte,încadrând-o în situaţia de atunci,jertfa conştientă a lui Miti Dumitrescu: dar rămân vechile interogative cu privire la oportunitatea pedepsirii izolate a lui Armand Călinescu,câtă vreme principalul vinovat,Carol,nu-i urma meritata soartă.

& GÂNDURI LIBERE, Paris, 6.- În profesiunea de credinţă,la intrarea în al doilea an de apariţie,revista îşi confirma hotărîrea de a servi"culturii specific româneşti",în neputinţă de a se manifesta în ţara ocupată,precum şi convingerea că o"înapoiere la trecut",în România de mâine,va fi imposibilă: iată numai două din punctele,pe care le avem în comun cu socialiştii inteligenţi,câţi or fi,din exil,şi care fac posibil cu siguranţă dialogul solicitat într'unul din numerele trecute ale"Vetrei".Dar tocmai pentrucă redactorii de la"Gânduri libere"nu sunt la nivelul fonfăelii lui Romiţă Boilă sau al înfiorătorului analfabetism antiromânesc etalat de duetul Podoleanu-Teodoziades, am reacţionat mai aspru ca de obicei la o recenzie(politică,nu literară!) a revistei din Paris.Discuţia nu poate pleca,dacă vrea să fie cât de cât folositoare,dela calomnieri şi falsuri evidente."Bire"sau"Foaia poporului" pot scrie,bunăoară,că Legiunea a fost în serviciul nazismului: nu ajung mai departe,fiindcă Dumnezeu -reacţionar!- a împărţit nedrept inteligenţa,pe unii lăsându-i lipsiţi cu totul; dar altceva ne aşteptam,pentru speratul comerţ de idei(nu de calomnii),dela"Gânduri libere": care,pentru a fi cu adevărat"libere",ar trebui să se descotorosească întâi de anumite prejudecăţi,pe cât de comune,pe atât de neîntemeiate. Să luăm,de pildă,cu toată bunăvoinţa unei discuţii calme,ultimul articol,care ne priveşte,din revista d-lui VOINEA. Chiar dela început,o adirmaţie gratuită: că,adică,Mişcarea Legionară ar fi de"extrema dreaptă",ceea ce,a parte nenorocitul abstractism,care cauzează atâtea neînţelegeri,al schemelor în politică,este cu totul fals pentru cine are o cunoştinţă,măcar sumară,a istoriei Gărzii de Fier,a poziţiei luate de Corneliu Codreanu faţă de chestiunea socială.Nu de mult,reproduceam pe prima pagină a"Vetrei",ca să fie la vedere,câteva din cuvintele de aur ale Căpita-

nului: "Nu-i deajuns să învingem comunismul -scria El. Trebue să şi luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâne şi dreptul la onoare. Trebue să luptăm în contra partidelor oligarhice, creind organizaţii muncitoreşti naţionale, care să-şi poată câştiga dreptatea în cadrul Statului, nu în contra Statului". Şi acţiunea ulterioară a Mişcării a confirmat, în practică, această declaraţie de principiu. Se ştie, de altminteri, pe cine a avut Codreanu alături la prima agitaţie studenţească dela Iaşi, iar despre pătrunderea Legiunii în rândul muncitorimii, cu toată prigoana deslănţuită de autorităţi, ar trebui să aibă cunoştinţă şi redactorii dela"Gânduri libere". Şi nici n'ar putea fi altfel, dacă o clipă s'ar gândi că enorma majoritate a camarazilor noştri provine din straturile ţărăneşti cele mai oropsite şi din mijlocul lucrătorilor înşişi. Noi credem chiar că, întrucât priveşte programul de redistribuire echitabilă a bogăţiilor româneşti, legionarii sunt mai la stânga, pentru a întrebuinţa o terminologie desuetă, decât socialiştii d-lui Titel Petrescu.

In al doilea rând, revista din Paris acuză Garda de Fier de"terorism individual", care, în scurta noastră guvernare, s'ar fi transformat în"terorism colectiv". Cu aceiaşi temeinicie"Gânduri libere" ar putea învinui de"terorism individual", astăzi, pe toţi partizanii anticomunişti români, cari, în codrii Carpaţilor sau unde pot, acţionează, adesea ucigând, împotriva Ruşilor şi a regimului de slugi impus de ei. Situaţia este identică: scoasă în afara legii, dizolvată arbitrar în mai multe rânduri, decimată în elita sa încă dintru început prin asasinate şi întemniţări, Mişcarea Legionară a trebuit uneori(şi mult mai rar decât avea dreptul) să reacţioneze contra unei dictaturi sângeroase, care nu respecta nimic din ceea ce putea da măcar impresia legalităţii. De ce nu citeşte autorul -sau autoarea- articolului, "Pentru legionari"? Ar putea vedea acolo în ce fel Statul român de ieri, prin organele sale centrale şi periferice, încălca însăşi Constituţia ţării. Pedepsirea lui Manciu în plin tribunal a fost un prim avertisment dat autorităţii abuzive. Căpitanul era omul cel mai legalitar cu putinţă, dar a fi legalitar înseamnă nu numai a respecta legea, când ea există şi e aplicată, dar şi, mai ales, a impune, oricui, chiar Statului, dacă tinde spre despotism, respectul legii. Constituţia democratică a Italiei de astăzi a înscris, printre articolele sale, nu numai dreptul, dar chiar datoria de a lupta cu orice armă împotriva unui regim tiranic şi în general a încălcării constituţiei de către Stat.

Se înţelege că dacă socialiştii români, cu forţa enormă pe care le-o dădeau numărul şi calitatea aderenţilor, în loc să se înhaite, cum s'a întâmplat cu mulţi, în Frontul Renaşterii carliste şi să aplaude măsurile liberticide ale demenţei politicienilor şi Palatului, ar fi ridicat glasul lor de protest, ar fi preferat să moară decât să accepte abuzurile şi crimele dictaturii, şi acţiunea lor ar fi avut succes, - Garda de Fier n'ar fi fost silită, desigur, să riposteze în singurul mod, care-i fusese lăsat.

Cât priveşte"terorismul colectiv"din vremea guvernării, fără a voi să ne luăm răspunderea unor smintite acţiuni simiste, avem de observat că"revoluţia"legionară a fost una din cele mai puţin sângeroase din toată istoria omenirii: au fost pedepsiţi foarte puţini din călăii neamului, răspunzători de asasinate în masă şi de torturi, pe lângă ei căzând, din nefericire, un inocent, ca Madgearu, şi, fără a fi nevinovat, o personalitate de talia lui Nicolae Iorga. Revolta antifascistă, în Italia, s'a soldat cu uciderea câtorva mii, dacă nu zeci de mii, de fascişti, dar şi de inocenţi(se cunoaşte cazul unor tipi impozanţi cu barbă, care, fiind luaţi drept un fost ministru al lui Mussolini, au plătit cu viaţa nevinovatul ornament facial). Victimă ilustră a fost, pe acele turburi vremi, filosoful poate cel mai mare al epocii noastre, Giovanni Gentile, care, spre deosebire de Iorga, nu numai că nu-şi persecutase adversarii politici şi nu-i trimisese la moarte, dar pe foarte mulţi îi ajutase şi-i salvase. Şi totuşi nu se face, astăzi, atâta caz de Gentile -victimă absolut nevinovată a unei perioade de lupte civile- cât continuă a face adversarii Legiunii de moartea foarte puţin inocentului, faţă de Garda de Fier, dar şi faţă de atâta altă lume, Nicolae Iorga.

Mai vorbeşte, revista d-lui Voinea, de"antidemocratismul militant"al Mişcării Legionare, însă rămâne un fapt de necontestat că lupta împotriva dictaturii, liberale sau regale, în România de ieri, a dus-o mai numai Mişcarea"antidemocratică"Legionară, cu sacrificii enorme şi fără consolarea unui sprijin, măcar ideal, din partea socialiştilor.

Ni se impută, în fine, colaborarea cu Germania nazistă, pentru a face faţă comunismului şi mortalei avalanşe slave. Autorul articolului pare a uita învăţătura întregei noastre istorii, din care reiese cu evidenţă necesitatea, pentru România, de a se alia totdeauna, fără multe mofturi, cu orice Putere în măsură să stăvilească expansionismul rusesc. Iată, de curând, Statele Unite, cât sunt ele de mari şi de puternice, nu şi-au făcut scrupule să semneze un tratat de colaborare militară şi economică cu Spania generalului Franco, adică exact ceea ce aveam noi cu Nemţii pe timpul răsboiului anticomunist. Până a-

cum, nu ne rezultă, totuşi, că "Gânduri libere" ar fi protestat, cu sau fără energie, pe lângă Departamentul de Stat.

Este, în concluzie, "falimentară" sau "negativă", cum afirmă revista dela Paris, politica Gărzii de Fier? Lăsând deoparte faptul că Mişcarea Legionară, cel puţin în intenţiile Căpitanului, nu a urmărit niciodată succese "politice", fugind de ele chiar când le-ar fi putut culege cu uşurinţă, ci o reeducare în sens creştin şi românesc a neamului,- cu greu se poate contesta, astăzi, că linia, pe care s'a pus încă dintru început Legiunea, era şi rămâne singura în măsură să garanteze persistenţa fiinţei etnice româneşti în acel colţ de Europă, unde am fost sortiţi, nu să trăim, ca alte popoare, şi să creiem, ci să supravieţuim. Dar n'am vrea să repetăm, aici, tot ceea ce constituie raţiunea de bază şi materialul, pe care, lună de lună, "Vatra", în convingerea că face bine, îl pune înaintea reflecţiei cititorului de bună credinţă.

& FĂCLIA, Londra, V, 82 şi 83, Mai-Aug. 1953.- Publică integral "manifestul pentru eliberare" al gen. Rădescu, discursul deputatului american Charles H. Kersten la camera reprezentanţilor cu prilejul morţii eroului rezistenţei româneşti în contra nazismului şi comunismului", iar, la rubrica "fondului naţional", un portret veridic al d-lui Creţeanu, "datorită căruia nu s'a putut realiza încă unitatea românească din afară". Aflăm astfel că fostul secretar general al Ministerului de externe "a purtat cu eleganţă uniforma frontului naţional al răposatului rege Carol II" şi, la timpul său, a dat dispoziţii la Londra ca "toţi patrioţii să sprijine politica lui Antonescu". Abia mai târziu, titularul fondului s'a aliat cu Bodnăraş..

În "buletinul de ştiri" găsim şi un binevenit început de autocritică, acolo unde, amintindu-se moartea şi delictele amantului Lupeaştei, se pune, retoric, întrebarea: "Nu cumva acei dintre noi, care i-am fost sfătuitori sau oponenţi, au ceva să-şi reproşeze ei înşişi?" Ba bine că nu!

Adrian Popa

<u>Adresa noastră</u>: V A T R A - Via C.Morin, 6 - <u>Roma</u> - <u>ITALIA</u>

Riduz. 50% riferim. Art. 38
convenz. Post. paragr. 3 e 4

STAMPE

Rev. Emilian VASILOSCHI
Franziskusstr. 179 /I
DÜSSELDORF/Rath-GERMANIA

V A T R A
Via C. MORIN, 6
ROMA
(Italia)